

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 163

Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor

Sessió 5, dilluns 28 de gener de 2019

Presidència de l'l. Sr. Ferran Civit i Martí

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Joan Ferrando Domènech, president de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor 357-00256/12	3
Compareixença d'Antoni Abad, president de la Cecot 357-00257/12	8
Compareixença de Ramon Pérez i Mir, representant del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya 357-00258/12	11
Compareixença de Joan Escuer, expresident del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya 357-00259/12	14

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 5 de la CIPC

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (CIPC) s'obre a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix Ferran Civit i Martí, acompanyat del vicepresident, Narcís Clara Lloret, i del secretari, Lucas Silvano Ferro Solé. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Francisco Javier Domínguez Serrano, pel G. P. de Ciutadans; Mònica Sales de la Cruz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Irene Fornós Curto i J. Lluís Salvadó i Tenesa, pel G. P. Republicà; Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; David Cid Colomer, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem, i Maria Sirvent i Escrig, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el president de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor, Joan Ferrando Domènech, acompanyat de l'assistent jurídic, Raul Rovira Navarro; el president de la Cecot, Antoni Abad i Pous, i el representant del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, Ramon Pérez i Mir, i l'expresident, Joan Escuer i Solé.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Joan Ferrando Domènech, president de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00256/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

2. Compareixença d'Antoni Abad, president de la Cecot, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00257/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

3. Compareixença de Ramon Pérez i Mir, representant del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00258/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

4. Compareixença de Joan Escuer, expresident del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00259/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

El president

Bona i ventosa tarda. Moltíssimes gràcies als grups parlamentaris; moltíssimes gràcies als convidats d'avui i també als seus acompanyants.

Compareixença de Joan Ferrando Domènech, president de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor

357-00256/12

Si de cas, abans de començar, també aprofito..., si els sembla bé als grups, des de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor ens han demanat que no només intervingués el senyor Joan Ferrando, sinó també que intervingués el senyor Raul Rovira, que està al seu costat. Per tant, si no hi ha cap problema, es partiren la intervenció. Els sembla tot correcte? (*Pausa.*)

Doncs, per recordar els que tenim avui, tenim el senyor Joan Ferrando i el senyor Raul Rovira, de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor; el senyor Antoni Abad, el president de la Cecot; el Ramon Pérez i Mir, representant del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, i el Joan Escuer, expresident del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya.

Si els sembla bé, el funcionament seria, doncs: fem vint minuts per a cada un, i, lògicament, el primer el començaríem pel senyor Ferrando, però partit deu i deu, després el senyor Abad, després el senyor Pérez i després el senyor Escuer, i després faríem una ronda de tots els grups parlamentaris, i després podrien respondre tots els dubtes, i després, si fos el cas, alguna segona ronda si quedés alguna cosa per respondre.

Doncs, ara que ja tenim pràcticament tots els grups, comencem amb el senyor Ferrando. Endavant, i moltíssimes gràcies.

Joan Ferrando Domènech (president de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor)

Molt bona tarda. En les sessions que han tingut vostès d'esta comissió s'han exposat, i molt bé, per part d'experts molt bons, aspectes tècnics, mediambientals, jurídics, geològics –inclús avui també tindrem més intervencions–, inclús territorials, financers d'este Projecte Castor. Jo no repetiré aspectes així, perquè no ho sabria tampoc fer tan bé com los que ho han fet.

Esta compareixença meua i del senyor Raul Rovira, en nom de tots los membres de l'associació Aplaca, és per a exposar-los una idea molt senzilla però molt clara: que els habitants dels pobles que formem los territoris que van ser perjudicats pel projecte Castor som persones afectades per esta infraestructura industrial que ara ja sabem que ha sigut un gran fracàs tècnic i econòmic.

Un dels informes per a mi més importants d'este projecte Castor és l'informe que va fer el Síndic de Greuges el novembre del 2014, després de diverses jornades de treball, amb un equip tècnic format per enginyers de camins, canals i ports, pel col·legi d'enginyers industrials, pel col·legi d'advocats de Barcelona, pel Col·legi d'Ambientòlegs de Catalunya, per membres de l'Observatori del Deute en la Globalització, pel senyor Josep Giner, geòleg, també, i per membres de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sènia, que ja van estar entre vostès.

Este informe, a la seua introducció, ja diu que el projecte Castor «ha assolit una dimensió extraordinària, atès que ha passat de tractar-se d'una problemàtica que afectava bàsicament el conjunt de veïns de les instal·lacions a convertir-se en un problema que afectarà tots los ciutadans de l'Estat espanyol, que, com a usuaris del sistema gasista, veuran repercutida en la seua factura de gas la indemnització que es va pagar a l'empresa Escal UGS». Més de quatre anys més tard d'este informe fet, d'estes paraules, i tot i que encara no ho tenim del tot clar, tots pensem que, al final, passarà això; serà així.

Però no es tracta només del pagament de la indemnització. Lo síndic va presentar unes esmenes al Reial decret 13/2014, que és el reial decret que van dir que era per a hibernar el projecte Castor, però la veritable urgència d'este reial decret, com tots sabem, és pagar la indemnització a l'empresa Escal UGS. Doncs estes esmenes que va fer en base a este informe, el síndic, diuen també, les esmenes 3 i 4, que «també se previnguen los danys morals que, amb este efecte, s'avaluen les persones que los reclamen, que es prioritze lo pagament als afectats, bé per via responsabilitat, bé amb previsió pressupostària específica».

Evidentment, això no s'ha fet així, i la resposta que han donat los responsables a esta demanda és que no hi ha cap classe d'afectació. No hi han ni els terratrèmols que foren responsabilitat del projecte Castor, no són més que gemecs victimistes *de unos cuantos alarmistas*, però la veritat és que aquells dies, al final del setembre del 2013, la gent d'allà baix vam patir. Van haver-hi famílies que portaven al cotxe una maleta amb una muda, perquè tenien temor que haguessen de sortir dels seus habitatges a meitat nit. Estes coses no me les invento; estes coses van passar en realitat i les vam patir. Van haver-hi xiquets i xiquetes, a les escoles, que van fer un simulacre per a aprendre a ficar-se a baix dels pupitres per si els tremolors eren més forts.

I no només vam patir los terratrèmols, en el moment dels terratrèmols; com també assenyala este informe, a la pàgina 15: «Los anys d'angoixa i preocupació dels ciutadans de les Terres del Sènia en veure que estaven tramitant un projecte sobre el que hi havia la certesa de risc sísmic.» Efectivament, lo projecte Castor mos ha fet danys morals que s'han d'indemnitzar també per l'angoixa i el patiment de les persones que demanaven una atenció per part dels responsables, que els van menystenir totalment, i les advertències que fèiem. I estes advertències les fèiem amb al·legacions, en seus parlamentàries –recordo, per exemple, com, en esta casa, se va aprovar

per unanimitat el tancament del Castor, i el desmantellament, també es va aprovar a les Corts de València. I nosaltres ara diem: si no es valora esta demanda de justa compensació, de necessari rescabament, com poden dir que tenia raó, lo moviment ciutadà, quan deia i cridava «no ho volem»?

L'associació Aplaca, Afectats per la Plataforma Castor, se va crear per a despertar la consciència d'afectats en la ciutadania, per a vehicular la percepció de les persones afectades amb un doble objectiu: per una part, personar-se com a acusació particular en la causa penal del Jutjat 4 de Vinaròs, en el qual Aplaca rep la direcció lletrada de tots los que es vulguin sumar a l'acusació particular –estos aspectes, després, lo company Raul Rovira los explicarà millor–, i, per altra part, per a presentar una demanda civil col·lectiva contra els responsables del projecte Castor.

Ara, quatre anys després, esta presència dels ciutadans als jutjats s'ha fet amb altres actuacions, sobretot amb la querella que han presentat l'Observatori del Deute en la Globalització, Xnet i l'institut català de drets humans. Però, després de les causes que es van presentar al principi per part d'una empresa privada, Río Cenia, SA, les dificultats econòmiques que podíem tindre la ciutadania per estar presents en estes causes, a on se necessita advocat, se necessiten procuradors, i en el Jutjat número 4 de Vinaròs temíem –sort que no va passar– que la causa se n'anés a Madrid..., mos ho feien prohibitives.

Així, sobre esta causa oberta al jutjat de Vinaròs, dintre d'esta causa vam demanar al jutge, lo 26 de juny del 2016, que exigís una fiança de 1.035 milions d'euros per assegurar que esta indemnització fos possible en un conjunt de ciutadans afectats, amb la qual calculàvem una indemnització per persona de dotze mil euros, que és la que la sentència del Tribunal Suprem, lo 8 d'abril de 2016, va donar en el cas Costa Concordia. La conclusió del periodista Jordi Marsal –que també va estar aquí en una altra sessió– en el seu llibre *La bombolla sísmica* és que el projecte Castor durarà anys entre querelles judicials. Això és lo que estem vivint ara. Com en altres temes, la política no afronta la responsabilitat que li pertoca i passa la pilota a la justícia, que és l'últim reducte que mos queda a la ciutadania.

Quan, a finals del 2013, mos preguntaven a Brusselles, ONGs internacionals, com trobàvem que s'acabaria lo tema econòmic del projecte Castor, i nosaltres, des de la nostra sincera opinió, dèiem que pensàvem que ho acabariem pagant entre tots los ciutadans de l'Estat, no se'n podien fer raó, i mos conjuràvem tots per evitar que fos així. Ara veiem com, quan comencen a caure sentències judicials, se van driblant estes, per a no complir-les, és clar; no mirar de cara la situació actual. Se va fer una obra faraònica i inútil, se van anar mal complint les exigències que es feien amb mala gana per l'Administració, perquè ho exigia la legislació vigent; uns polítics, que nosaltres considerem que van ser corruptes, van autoritzar-ho, perquè la crisi de llavors era una de les maneres que se podia evitar fent obres així.

Lo que els ciutadans dèiem i fèiem en espais reivindicatius no es va atendre. Així, va passar que els riscos van esdevenir catàstrofes. Ara, los jutges, potser també pressionats i de mala gana, busquen respostes a preguntes com ara: eren coneixedors, los tècnics d'Escal, de la probabilitat dels terratrèmols? Quan la Guàrdia Civil va anar a la plataforma marítima del Castor, el setembre del 2013, s'havia parat la injecció de gas o van continuar tot i els terratrèmols que estaven passant? On són los documents...? (*Veus de fons.*) Ja? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs, gràcies i fins a una altra...

El president

Pot acabar bé, eh?, pot acabar tranquil·lament...

Joan Ferrando Domènech

Sí, sí.

El president

...el paràgraf.

Joan Ferrando Domènech

No..., està... Pràcticament...

El president

Ho dic perquè el seu company tingui temps, però, si està a punt d'acabar, acabi, eh?

Joan Ferrando Domènech

Molt bé. Doncs pràcticament només los dic, una mica per a presentar-los el company Raul, que, quan vam fer Aplaca, tenim un servei jurídic que és lo que està sent present en esta causa número 4 del jutjat, en el qual estan los advocats Carlos Villacorta i Rebeca Martínez, que són del BCV Lex, eh?, i hi ha un advocat, que és Stefano Bertone, que juntament, tots ells, a part dels locals –que ara parlarà el Raul–, formen part del Global Justice Network.

El president

Endavant.

Raul Rovira Navarro (assistent jurídic de l'Associació d'Afectats pel Projecte Castor)

Bona tarda i moltes gràcies per invitar-mos. A veure, en primer lloc, me presentaré: jo em dic Raul Rovira Navarro, soc col·legiat del Col·legi d'Advocats de Tortosa, d'advocats i advocadesses de Tortosa, i estic en exercici actualment.

El meu contacte amb lo tema Castor, una vegada presentada la querella per part de fiscalia de Castelló, és que la meua companya, María José Boix Alfafar, se presenta com a acusació particular, i jo, com a advocat, faig de seu advocat. Com diu lo meu company, a partir d'allí totes les acusacions que anessin en contra de Castor, tot ha d'anar baix la meua direcció lletrada, o sigui, no podria vindre un senyor, «me persono o trec un altre advocat», no. Tots havien de vindre a la nostra direcció lletrada. Llavors és quan..., l'Aplaca, quan se forma Aplaca, me diuen: «Raul, ja que estàs en la instrucció de Vinaròs pel tema...», si podia també portar el seu tema. I, encantadament, els vaig dir que sí, conjuntament amb los companys que han nomenat de Madrid i de Nova York.

Faré quatre pinzellades jurídiques sobre el cas Castor. Les quatre pinzellades seran monogràfiques, no seran massa extenses. Així, se presenta el projecte Castor, administrativament; l'octubre del 2005, l'Observatori de l'Ebre ja diu en la valoració ambiental que potser hi ha riscos sísmics –això el 2005, d'acord?

Llavors, se veu que Florentino, suposem que al *palco* del Bernabéu, va dir: «Ostres, este informe sísmic a nosaltres mos desquadra, no...» I algú li aconsella: «Doncs, fàcil.» Castor està actualment entre el districte marítim de Tarragona i de Castelló. Castelló és nivell sísmic baix, perquè no té cap tipus d'empresa nuclear d'este tipus, com té Tarragona, i, en canvi, Tarragona està a nivell sísmic alt. Què van fer? Van canviar el districte marítim, perquè tot estigués a Castelló, i, per tant, s'estalviaven fer los informes d'avaluació sísmics. Això va passar en un *Butlletí Oficial de l'Estat* del 5 de març de 2008. La primera vegada que nosaltres coneixem que s'hagi canviat un districte marítim, no sabem per què.

Clar, després sí que mos vam assabentar per què; perquè convenia que el Castor estigués a la part de Castelló, perquè el nivell sísmic, a nivell estatal, és baix. En total, que aquí nosaltres ja quan mos vam personar vam veure certes discrepàncies, certes coses que no mos agradaven. Després de tot això, comencen una sèrie interminable de declaracions de pèrits, de..., bé, allò era..., ha sigut bestial, han sigut almenys quaranta sessions.

En total, que arribem, per mi, i la que vaig estar jo present, perquè, com mos anàvem compaginant diversos lletrats, arribem a l'última, que és la d'un senyor que es diu senyor Corallo, que va ser l'enginyer que va fer el *planning* de com s'havia d'injectar el gas per fer lo gas matalàs; o sigui, este Castor se basa en què per fer un gas matalàs, s'ha d'injectar per després poder injectar el gas que s'ha de vendre,

que s'ha de depurar. Llavors, este senyor va vindre fa dues setmanes a Vinaròs, se posa a testificar, i, a preguntes meues, me reconeix que ja havia fet un pla d'injecció a llarg termini. Este pla d'injecció, li pregunto que qui li havia portat; diu que el seu mànager, el seu cap, que és de l'empresa que ell representava; diu que li aprova una injecció a llarg termini. I jo pregunto: «I Escal?» Diu: «No, quan arriba Escal mos retallen lo temps d'injecció, o sigui, que hem d'injectar més de pressa.» I jo li pregunto: «Senyor, i vostè sap per què?» Diu: «No, no ho sé», però jo imagino que és que pels terminis administratius los deien que a certa data havien de tindre ja injectat lo gas matalàs.

En total, este senyor mos reconeix que ell va sentir els terratrèmols; a este senyor se li exposen una sèrie d'injeccions diàries en aquell temps. Estem parlant, me sembla que és, si no ho recordo malament –espera...–, del 10 de setembre, o sigui, el 10 de setembre lo sector Ebre ja diu a Escal que hi ha hagut terratrèmols, que hi han tres-cents terratrèmols, que estan... Escal continua injectant l'11, el 12, el 13, el 14 i el 15 quasi quasi el mateix cabal que ingressava abans dels terratrèmols. És a partir del dia 15 de setembre fins al dia 18, que deixen d'injectar, que abaixen lo cabal. I jo, llavors, a este senyor li pregunto que com va ser que..., a veure, si ell no pressuposava que injectar de manera, com si diguéssim, abusiva podria provocar això. El senyor diu: «No, no ho prevèiem, perquè això no es va estudiar.» Clar, com no havien de fer l'informe sísmic, perquè estaven a la part de Castelló, això no es va estudiar.

En total, la conclusió que traïem del cas Castor... Estem al procediment penal, i estar al procediment penal mos ha donat una sèrie d'informacions, d'acord? Informació com què? Com, per exemple: nosaltres, en lo civil, teníem preocupació per la relació causa-efecte; en civil has de demostrar que això ha provocat això. Si no tens esta relació causa-efecte, en lo civil te cau lo cas. Clar, nosaltres, quan Massachusetts mostrava un informe, que pagava el Govern espanyol, de 500.000 euros, dient que sí, que los terratrèmols van vindre per la injecció del gas del Castor, tenim mig cas guanyat. És quan Aplaca decideix confiar en nosaltres per dir: «Bé, intentem que s'acabi el procediment penal, que s'acabarà segurament en no res, i puguem fer que la gent de les Terres de l'Ebre, de les terres de Castelló, del Maestrat, doncs, puguen ni que sigui rescabalar-se econòmicament.»

I és quan entrem en este bufet de Madrid i dels Estats Units, perquè són especialistes en reclamació de danys morals, o sigui, cas Concordia, Spanair, Volkswagen, o sigui, són bufets que són especialistes en temes de civil, de danys morals. Tenim clar, i així ho hem dit a la gent de les Terres de l'Ebre i del Maestrat, que, evidentment, aquí a Espanya no tenim futur, que segurament perdrem tots los casos a Espanya, i que la nostra última –i serà veritablement la que nosaltres creiem– salvació, com no, serà Europa. Per què? Europa és molt més sensible als danys morals que no la jurisprudència espanyola.

Llavors, tenim clar que aquí s'haurà de fer que esta gent, per a una part social, lo que és la plataforma ha de fer la seua feina. Però, després, hi ha una altra part, que és la que jo dic, com diu el meu company, de rescabament, que és intentar que algú pague per l'angoixa que mos han creat. Vostès saben que, com a danys morals, s'està reclamant esta angoixa; no s'està reclamant si m'han fet una esquerdada, si...; no, no, estem reclamant l'angoixa que mos han creat tres-cents terratrèmols en una setmana. I qui me digui a mi que això no crea angoixa, és que deu ser marcià.

Llavors, des d'Aplaca, una vegada mos vam posar en contacte amb aquesta gent, hem estat seguint lo procediment, o sigui, en penal, fins que s'acabarà, que no crec que tarde molt a acabar-se, perquè llavors obrim lo procediment penal. Llavors, una de les coses que nosaltres vam dir a la gent és que nosaltres, los advocats, no cobrem; cobrem a resultes. O sigui, esta gent, si ve amb nosaltres, no pagarà un duro –ni procuradors, ni pèrits ni advocats– fins a l'última instància, o sigui que podem anar-mos-en a tota la fase de tribunals espanyols i després tribunals europeus sense pagar un duro, i quan ells cobren, nosaltres cobrem.

Creiem que és la forma de que la gent que ha patit los simulacres de terratrèmols tinguin, almenys, a part de la part social, tinguin la seua part personal rescabalada, de dir «bé, m'heu creat una angoixa, me la pagueu». I en això estem.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Rovira. Igualment, com que no han arribat als vint minuts per poc, si el senyor Ferrando, com que abans potser ha quedat una mica tallat, així, de cop, si vol acabar de dir alguna cosa...

Joan Ferrando Domènech

Gràcies, però podem continuar.

El president

Igualment, també aprofito per recordar a tothom que, si consideren pertinent repartir algun tipus de documentació a la resta dels grups parlamentaris, ens ho poden fer arribar i ho repartirem per igual a tothom.

Doncs moltíssimes gràcies.

Compareixença d'Antoni Abad, president de la Cecot

357-00257/12

I ara seria el torn, doncs, del senyor Abad. Endavant.

Antoni Abad i Pous (president de la Cecot)

Bona tarda, senyor president, diputades, diputats, companys compareixents en aquesta sessió de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Intervinc en la meua condició de president de Cecot, per tant, associació empresarial, multisectorial, d'àmbit català, i en funció de la nostra proximitat a aquest tema, a aquest projecte. I, sorprenentment, potser que comenci manifestant que sembla que ens hem tornat els atrevits de la colla, és a dir, dins de l'àmbit de les entitats de representació empresarial, simplement per exercir el que ens és natural, com a instrument al servei del teixit empresarial, és a dir, plantejar propostes a favor de la competitivitat i el progrés de les empreses i de les persones.

Cecot compartíem que a Catalunya i al llevant els mancava un dipòsit regulador de gas. L'energia gas es pot emmagatzemar i es pot fer en grans pulmons. Però no vàrem compartir que, de fer servir dipòsits de Repsol o dipòsits entre Terol i Castelló, es passés a imaginar-los al mar; a mar són més cars que a terra. Per tant, des de la nostra òptica: cautela de viabilitat, cost i retorn de la inversió, impacte en la tarifa o en els *presupuestos generales del Estado*.

Tampoc enteníem que les hipòtesis de l'estudi es fessin en base a una previsió de creixement de consum anual del 6 per cent. Eren aquells anys de l'«España va bien», a on, alhora, el primer que va fer crisi, i crisi silenciosa, van ser les actituds i els valors. Alguns, interessadament, no volien recordar ni els cicles econòmics ni tampoc la geologia. I, és clar, la situació sobre una falla o la seva dimensió i cost davant de diversos informes que ho desaconsellaven i no es fan públics confirmarien que la decisió ja estava presa: ubicació, extensió, finançament, contracte sense risc –es pot dir que hi ha un empresari quan un projecte no assumeix cap risc?– ofert des del Gobierno per atendre el cost de la inversió i de la seva posterior explotació. Amb tantes sorprenents seguretats, a l'immens gruix dels empresaris els provoca sospites recordar que altres potencials licitadors internacionals van retirar o deixar de presentar les seves propostes, especialment per la seva falta d'estabilitat geològica. Per tant, una operació estructurada per finançar una milionària inversió d'incert recorregut; una operació blindada.

Alguns intervinents, alts càrrecs, avui exerceixen funcions directives en el grup adjudicatari. Els empresaris estem als antípodes d'aquestes maneres de fer, de servi-

dor públic i de patró; és més, les combatem i busquem aliats per revertir-ho, perquè volem més col·laboració publicoprivada amb valors, com passa en els millors països de la Unió Europea en què ens emmirallem, per defensar l'aplicació eficient dels impostos que, com a contribuents, aportem a la bossa de la societat del benestar.

Acabada la construcció de la infraestructura i coneguts tots els problemes sísmics d'una terra fràgil per al propòsit perseguit, l'operador es despenja, tanca la porta i deixa les claus al Gobierno, distint en aquella data al de l'arrencada. El contracte els ho permetia, així com rescabalar-se dels imports aplicats. El que va fer vessar la perplexitat dels empresaris membres del comitè executiu i de la junta de Cecot és que, el pagament de la indemnització, el Gobierno l'acordés de comptat en una solució d'urgència i a càrrec dels consumidors, és a dir, dels clients, empreses i ciutadans. «Cal reaccionar», ens vam dir. Sense experiència prèvia, però per atendre la competitivitat, els costos energètics d'electricitat i gas no poden ser més cars quan els preus ja estan entre els més elevats dins de la Unió Europea. Des de l'industrialisme vallessà aquesta sensibilitat està especialment present.

Cecot ho comença a analitzar conjuntament amb altres organitzacions, com el Centre Metallúrgic, el Consejo Intertextil Español i Cepyme. Per centrar magnituds, Catalunya suposa el 40 per cent del consum de gas a Espanya. Dins de Catalunya, el consum industrial està al voltant del 60 per cent. Industrialment, a Catalunya hi ha, dins de les tarifes de molt alta pressió i d'empreses, uns 1.650 punts de consum, que corresponen a unes mil empreses. La despesa, lluny dels 1.350 milions pagats de comptat, arribarà, o arribaria als 4.500 milions d'euros, ja que l'hauríem d'anar pagant durant trenta anys, amb finançament bancari i mitjançant el rebut de gas. Aquest impacte suposa un increment del 4 per cent sobre la tarifa.

I com que els camins legals per a les organitzacions empresarials que podem utilitzar per atacar un *real decreto* del Gobierno són molts escassos –lliçó de qualitat de la democràcia–, encarem els esforços a fer arribar un expedient a la Comissió Europea perquè obrin un procediment per *posible ayuda indebida de estado*, reflex d'inseguretat del model econòmic i de l'interès de l'Estado per un grup empresarial. Aquest expedient s'obre, però el comissari de la Competència, representant del Gobierno del Reino de España, demostra baixa sensibilitat en l'assumpte.

De totes maneres, i recupero dues notes de premsa, totes dues de l'any 2015, una diu: «Representantes industriales y empresariales presentan una denuncia por ayudas de estado a Bruselas en la operación del almacén de gas Castor, y piden al ministro Soria dejar sin efecto la aplicación del cobro de los 1.350 millones y los intereses derivados hasta que la Comisión Europea emita su resolución a la denuncia.» «Resolución» no n'hi va haver, com a tal, però el mateix 2015 expressàvem la satisfacció en el sector empresarial per la resolució de l'eurocambra en el cas Castor. I dèiem: «La eurocámara ha exigido bloquear la indemnización por Castor pagada a ACS en una votación con 350 europarlamentarios a favor, 263 en contra y 28 abstenciones.»

Bé, doncs, amb aquest escenari i a partir d'aquestes realitats, a Cecot obrim un camí que acaba sent en solitari, i qualsevol organització empresarial, catalana o de la resta de l'Estat el podia haver emprès o acompanyat; identifiquem un conjunt d'altres aspectes de dubtosa legalitat, més enllà del contracte, posem l'èmfasi en qui paga Enagas i en què rep i per quins esquemes del *presupuesto general del Estado*. Els conceptes són diversos, alguns vinculats, com poden ser l'amortització de la planta o el cost de manteniment, però altres són remeses per «deudas històriques» –i he obert cometes, perquè és literal–, i altres conceptes que fins i tot costa identificar. Els imports, a més, varien molt d'un exercici a l'altre. Descobrim, a més, que les memòries dels projectes, com a base per presupostar, no es troben, ni tampoc les auditories de retiment de comptes; ni tan sols el jutjat pot aportar aquesta informació, ja que Enagas no la facilita. Encara ho esperem. Confio que hagin deduït que Cecot va començar a impugnar en seu judicial totes les ordres ministerials que tenien a veure amb la instal·lació i el projecte Castor des de l'any 2014, i tots el següents fins aquest 2019.

La sorpresa, la sorpresa en aquest camí barrat a les organitzacions empresarials, és que el Tribunal Constitucional fes una sentència sobre el tema del projecte Castor. És el desembre del 2017 quan declara inconstitucional el pagament de comptat de 1.350 milions d'euros per no trobar ajustat que el Gobierno l'acordés per un mecanisme que assumia una urgència que considera que no es justificava. Calia fer el tràmit parlamentari de validació del reial decret, i, per tant, no entra en el fons, però pren aquesta decisió. La Comisión Nacional del Mercado de la Competencia acorda, en sintonia, aturar els pagaments que havia estat fent Enagas.

Amb relació als recursos de Cecot, la contrapart Enagas els va anar recorrent tots, fins que vam arribar al Tribunal Suprem. Prèviament, Cecot havia incorporat a tots els expedients la sentència del Constitucional. Semblaria que això ha facilitat al Tribunal Suprem confirmar les anteriors sentències i la devolució als clients dels sistema gasístic dels imports pagats en les factures de consum. De moment, dues sentències favorables a Cecot que suposen un import de 118 milions d'euros que hem de recuperar els consumidors. Aquest import per aquest concepte de repagament del que va cobrar la concessionària resulta que s'aplica a les factures, com ja havia explicat, però sense que el seu concepte hi quedi reflectit. Per tant, les factures de gas, com també les d'electricitat, incorporen externalitats que s'inclouen en el preu però que no apareixen especificades. Aquí aprofito per explicar-los que la plataforma kV25, que coliderem des de Cecot i que té a veure amb l'energia elèctrica en alta tensió a diversos territoris d'Espanya, resulta que també encareix, sense base tècnica, el que pateixen alguns territoris, i el més destacat i el que més ens afecta, doncs, és Catalunya.

Per tant, jo crec que el que el Govern del senyor Sánchez ha entès és que el cost de la indemnització i els interessos financers de repagament de Castor no el poden suportar i pagar els consumidors, les empreses, és a dir, els clients. I, a més, té un requeriment en aquest sentit del Tribunal Suprem perquè concreti com retornarà els imports ja pagats.

A partir d'aquí, i com a corollari, què hem après i què hem confirmat? U, les empreses i els països que incorporen bons valors funcionen millor i obtenen superiors resultats.

Dos, estudis econòmics i rànquings confirmen que els països amb menys corrupció practiquen el partenariat públic-privat com a esquema de funcionament creixent per optimitzar eficiència i reptes tecnològics. Dades del 2016 diuen que, a Espanya, aquesta col·laboració publicoprivada arriba fins al 10 per cent del valor afegit; la mitjana de l'OCDE és del 14 per cent, i, per posar un referent, doncs, proper i interessant, Holanda ja està en el 21 per cent. Vol dir que la conclusió és que el partenariat públic-privat o és virtut o és oportunitat per fer trampes.

Tres, la qualitat democràtica i la divisió de poders esdevenen primordials. El paper dels òrgans reguladors i la seva independència en front dels governs és la garantia per al sistema. La Unió Europea sanciona regularment Espanya per treure o limitar competències als reguladors.

Quart, els pressupostos generals de l'Estat han incorporat un ampli conjunt de conceptes que són impropis..., perdoni –és que ara jo els feia equivocar–: els *presupuestos generales del Estado* haurien d'incorporar un ampli conjunt de conceptes que són impropis de passar mistificats en les tarifes de preus de les energies.

Cinquè, amb relació als comptes públics, la transparència, el retiment de comptes i la publicitat activa d'informació encara són assignatura pendent de la democràcia espanyola.

Sisè, el Castor ha estat una inversió fallida amb diner públic on va prevaldre la construcció de la infraestructura sobre la seva viabilitat, i no coneixem, com a empresaris, ni repercussions ni responsabilitats, cosa que a nosaltres no ens succeeix.

Setè, és de justícia social actuar, i ho continuarem fent, per fer visible el rebuig del teixit empresarial a una mala gestió de l'Administració amb els diners de tots nosaltres.

I com a última gran conclusió, necessitem, mirant endavant, lideratges col·laboratius i recolzar l'apoderament social per evitar que tornin a donar-se casos com el Castor. La competitivitat i l'eficiència en el nostre entorn ja no es demanen, sinó que es dissenyen, s'acorden i s'implementen conjuntament: empreses, treballadors i l'Administració. Tenim molt clar que la suma de coneixements i d'experiències del món empresarial i de les administracions públiques ens posarien en un millor estadi de competitivitat-país i de societat del benestar.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Abad.

Compareixença de Ramon Pérez i Mir, representant del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya

357-00258/12

Seria el torn del senyor Pérez. Endavant.

Ramon Pérez i Mir (representant del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya)

Hola, bona tarda, president, membres de la Mesa, diputats i compareixents, companys. Soc Ramon Pérez, actual president del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, motiu pel qual estic aquí compareixent, i que, en el moment de l'època que hi van haver els problemes del Castor, en aquell moment era el vicepresident del col·legi; un Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya que ha estat interessat en aquest projecte i en aquest tema des del seu inici, de ja fa bastants anys.

I, de fet, recordar-los, que no sé si en tenen coneixement i ho han pogut treballar, que, el 2014, el Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya va organitzar una jornada tecnocientífica important al col·legi, on van participar els principals tècnics que van estar al darrere del projecte i execució del Castor, de manera que hi havia, doncs, els d'Escal i també membres de la Universitat de Barcelona, bé, de diferents universitats, i també de plataformes, i es va poder fer un debat tècnic important, que jo diria que és el debat públic a nivell tècnic sobre el tema del Castor, principal, que hi ha hagut mai. Aquestes conferències, aquestes xerrades, aquests debats els podeu veure; estan penjats a internet, a YouTube, i, simplement, si poseu «Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, Castor, vídeos», doncs, podreu tenir accés a tots aquests vídeos, i, des del punt de vista tècnic, us donaran ja molta idea de la controvèrsia i de les diferents teories que hi puguin haver. Això va ser el 2014.

També vam participar, igual que els companys de la plataforma, amb el Síndic de Greuges, en l'elaboració de l'informe que va treballar aquest tema, i del qual es desprenien diferents evidències.

La meva intervenció d'avui no serà molt a nivell tècnic, perquè entenc que ja hi ha hagut molts compareixents tècnics experts en la matèria, i més que n'hi haurà avui, però sí que..., de fer unes certes reflexions pel que representa el tema de la geologia en general, i que és la part que m'ocupa, i també del tema energètic.

A partir tant dels informes del Síndic de Greuges com de tota la informació que ha anat apareixent i tot el que s'ha anat debatent durant tots aquests anys a partir del Castor, a mi se'm plantegen una sèrie de dubtes que crec que la comissió d'investigació també hauria de ser capaç de resoldre i de respondre, no?

La primera és... El company, el senyor Antoni Abad, de la Cecot, ens ha comentat la necessitat d'energia que tenen les empreses i que va ser un de..., no diguem-ne impulsors, però una demanda que tenien, de que els governs havien de solucionar la demanda energètica, però la primera pregunta fora: realment era necessari l'emmagatzematge del Castor? Aquesta fora la primera pregunta, i, més, tenint en compte

que el permís d'investigació de l'emmagatzematge del Castor es va demanar i sol·licitar l'any 98 –l'any 98–, i va entrar en funcionament, es van començar a fer les injeccions del gas matalàs el 2013, és a dir, quinze anys després. Això vol dir que, si el 98 hi havia algun tipus, doncs, d'argument de model energètic a nivell estatal que justifiqués apostar per un model gasístic com a font d'energia, el 2013 m'atreveria a dir que és un model que podíem considerar obsolet –obsolet. Tinguem en compte que, el mes de novembre, la Unió Europea ja va establir com a objectiu..., ha tocat l'objectiu d'energies renovables, i estableix per al 2030 –que el 2030 és demà passat, és d'aquí a deu anys– un 32 per cent d'obligatorietat de l'ús d'energies renovables. El gas no és, ni de bon tros, una energia renovable, és un hidrocarbur, i no és una font d'energia neta, és menys bruta que altres, però no és una font d'energia renovable.

Per tant, el primer que potser ens hauríem de plantejar és si el projecte aquest d'emmagatzematge, que respon a un model gasístic, no es fa perquè sí, sinó que respon a un model gasístic, si realment és un model que va ser encertat o no. Això ho dic perquè ens haurem de plantejar també si, en cas que el Castor, doncs, no hagués tingut els problemes que va tenir, si igualment estaria funcionant o no.

El segon dubte és –que és una evidència, no és un dubte, sinó que és una evidència–, que es qüestiona, i no amb poca raó, sobre la validesa del sistema geològic i el seu model dinàmic. És evident que ningú –ningú– dels que van projectar el Castor i els que el van posar en funcionament tenien la més mínima intenció de que fracassés el projecte, almenys en aquella fase, i..., però, és una evidència encara més gran que falta molt coneixement geològic i del model dinàmic, no només de la zona on hi ha aquest emmagatzematge sinó de tot el territori.

Aquest problema és un problema que ja tenim històric, i és que ens falta coneixement geològic, molt coneixement geològic, falta. No és un problema nou, no és un tema nou. Recordem que quan..., i sempre anem, per dir-ho d'una manera, a cops d'accidents, potser, i això és responsabilitat nostra d'evitar-ho, i vostra, dels polítics, evidentment. Recordem quin és el gran avenç geològic que ha fet Catalunya en matèria d'inversió i d'infraestructura de coneixement geològic, que va ser la creació del Servei Geològic de Catalunya. Quan es va crear? Arran de l'enfonsament del Carmel l'any 2005. Què vol dir, això? Doncs que hem de conèixer més. Per què? Perquè no hi ha temps quan un vol fer..., decideix de fer un projecte, en aquell moment no hi ha temps d'investigar tot el que cal, perquè, si has d'esperar tenir tota la investigació, sèries històriques de dades i tenir tots els mapes, sondejors, i tenir tot un coneixement regional, quan això ho tindries, aquell projecte ja fora totalment obsolet i ja no tindria cap mena de sentit. Per tant, ens cal, a nivell de país, ens cal una inversió molt més gran de la que hi ha actualment en investigació geològica.

Risc geològic sísmic. Està clar que amb aquest projecte cal valorar si va estar subestimat o directament ignorat. Està clar que ha estat el problema, però també està clar que no ha estat ben valorat, i, encara a hores d'ara, no està prou valorat quin és el risc real que poden suposar terratrèmols en aquella zona, tant pel fet de que ocorrin com per quin podria arribar a ser el desenllaç d'un terratrèmol d'una certa intensitat. No dic que no n'hi hagi, eh? –no dic que no n'hi hagi–; dic que no està suficientment ben valorat. De fet, dintre la comunitat científica ja hi ha diferents teories dels principals experts. Sense voler entrar en el tema tècnic, però hi ha la falla d'Amposta, que, segons com es consideri que està configurada geològicament, doncs, l'efecte d'un terratrèmol podria ser molt gran o podria ser molt petit. I a partir d'aquí és quan s'ha de valorar quin és el risc. Aquest punt ens enllaça una altra vegada amb el primer, que és que falta coneixement, coneixement geològic, evidentment.

Un tercer dubte, i que no és *baladí* –l'ha apuntat el company de la plataforma–, són els dubtes de si la injecció es va fer correctament o no es va fer correctament, o, diguem-ne, de la millor manera possible o no de la millor manera possible. Aquest punt és importantíssim; és importantíssim esbrinar-ho i saber-ho, perquè no és el mateix que el problema hagi estat que no es va fer prou bé la injecció, o de la millor manera,

com que el problema sigui que el medi no aguanta i no suporta aquesta injecció de gas, perquè, clar, en el primer cas, simplement, doncs, injectant correctament potser el projecte i la infraestructura foren viables; en el segon cas, fora totalment inviable. Per tant, aquest tema s'ha d'esclarir. I torno una altra vegada al primer: per esclarir-ho, el que cal és investigació i coneixement geològic.

En qualsevol cas, sí que hi ha uns errors que, com a societat, i que tots en tenim responsabilitat, no s'haurien de cometre a partir del projecte Castor, que és considerar que aquest tipus de magatzems, o els usos del sòl i del subsol són perillosos per si mateixos. Això no és així –això no és així. El sòl i el subsol tenen usos actuals i poden tenir usos futurs, ja en tenen aquí i en tenen arreu del món amb infraestructures molt importants i molt grans, i funcionen perfectament. L'únic que cal és fer-los com cal, evidentment, amb tot el coneixement previ, amb aquest coneixement ampliat en el moment de redactar el projecte, i, després, evidentment, construint-lo correctament, i informació i transparència. No és el mateix, ni de bon tros, que els pobles de les Terres de l'Ebre afectats haguessin estat avisats, haguessin sabut que una certa sismicitat era normal, com que te la trobis sense esperar-la; evidentment, no és el mateix.

Per altra banda, crec que també s'hauria d'exigir que, d'una manera o altra, ja sigui des d'aquesta comissió o potser en algun altre lloc, doncs, es vagin tancant temes respecte al Castor, perquè em dona la sensació que, malauradament, continuem donant tombs en molts temes però que n'hi ha d'altres que no s'acaben tancant.

Un que crec que és important és aquesta hibernació. Crec que cal que..., després de cinc anys, que fa cinc anys que hi van haver els projectes, entre quatre i cinc anys, crec que no és de rebut que tinguem una instal·lació d'aquestes característiques hibernant *sine die* –*sine die*. Fins quan estarà hibernant? Se suposa que si està hibernant és perquè s'està treballant en decidir si es posa en funcionament o si es desmantella, o si es desfà tot. Crec que hauria de ser una exigència de la societat que, a nivell tècnic, es donessin les respostes, i que, a nivell polític, es prengui la decisió que toqui, si és desmantellar, doncs desmantellar, i si és posar en funcionament, posar en funcionament, però el que no pot ser és pagar aquests costos per una instal·lació que no sabem si mai la farem servir, ja sigui perquè no funciona o ja sigui perquè, encara que funcioni, degut al que he dit al començament, potser ja és una instal·lació que és obsoleta per al model energètic actual que tenim. Per tant, si és aquest el cas, doncs, desmantellem-la i no cal parlar-ne més.

Per tant, jo..., per acabar –la meva intervenció és curta–, només a nivell de conclusions, el que he dit: falta investigació, molta investigació de nivell geològic; en aquest projecte és evident que en va faltar, però també és cert que en un projecte no pots fer tota la investigació que els estats han d'haver fet prèviament, perquè això és impossible, perquè la investigació es fa a base d'anys, i els recursos..., no és el mateix els recursos que ha de gastar un estat per a tenir un coneixement geològic del seu subsol, que els que ha de gastar qualsevol..., invertir qualsevol empresa privada, sigui aquesta o una altra, per al seu projecte. Hi ha d'haver una informació de base geològica molt gran, tant a mar com a terra, que actualment, en el nostre país, doncs, és totalment insuficient i hauria de ser-hi; anem endarrerits.

Com a següent conclusió final que hem d'evitar, com ja he dit al començament –bé, ara fa una estoneta–: demonitzar els usos del sòl i del subsol. S'ha de poder fer tot, i..., però, l'únic és que s'ha de fer ben fet.

I res més. Només tornar amb la darrera: que el que ens hauríem de plantejar és mirar no només endarrere a veure què ha passat al Castor, sinó endavant: què fem amb aquesta instal·lació i per quin model energètic apostem per valorar si ens cal aquesta instal·lació o tampoc ni ens cal.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Pérez. Cap dels compareixents fins ara ha arribat al límit de temps, per tant, moltes gràcies per la concisió.

Compareixença de Joan Escuer, expresident del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya

357-00259/12

Per tant, seria el torn del senyor Escuer, que pot arribar fins als vint, i no sé si vol recollir els altres minuts que no han fet servir els seus companys. Endavant.

Joan Escuer i Solé (expresident del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya)

Molt bona tarda, molt bona tarda a tothom. I el primer que voldria és agrair que m'hagin convidat a la compareixença en qualitat d'expert; no sé si la meva expertesa és molt gran o molt petita, però faré el que podré per explicar-los de forma planera els coneixements que intentaré transmetre'ls.

I, després, també els voldria felicitar per la creació de la mateixa comissió, és a dir, crear una comissió perquè s'aclareixin les coses és una cosa molt convenient, i, simplement per això, ja val la pena que s'hagi creat la comissió.

Aquesta comissió he llegit que vol valorar uns continguts o té per objectiu, per exemple, avaluar les causes, esbrinar quins van ser els possibles danys, quines van ser les conseqüències, responsabilitats; també intenta esbrinar com va ser la implantació del Castor, és a dir, com es van desenvolupar les coses; analitzar la documentació, tota aquesta documentació, i, en aquest sentit, jo parlaré d'aspectes tècnics i del meu àmbit, de l'àmbit de la geologia. Jo, a part de que vaig ser..., en el temps del Castor era el president del col·legi de geòlegs, i jo he treballat en temes de risc sísmic, i alguna cosa en sé, tampoc molt, però alguna en coseta sé, i els hi explicaré.

A l'anàlisi de la documentació, jo vaig veure que la mateixa comissió té un apartat on s'aporta documentació. Jo vaig parlar amb el gestor parlamentari, amb l'Àngel, amb l'Àngel Zardoya, i li vaig comunicar que disposava d'una sèrie de documentació que no figurava allí, i la hi vaig facilitar. Entre elles, per exemple, els *links* dels vídeos de la jornada que es va fer al col·legi de geòlegs. Com ha dit el meu company, el Ramon Pérez, en aquella jornada no només va vindre gent d'universitats, gent de la mateixa empresa, gent de les plataformes, sinó també gent del Consell Superior d'Investigacions Científiques i d'altres especialistes, a on el debat va ser un debat humil, però va ser potser dels pocs debats que hi ha hagut en això. I és una de les coses que reclamaré al final, que els debats tecnocientífics sobre aquests assumptes s'han de repetir i d'una forma molt més intensa i més sàvia de com ho vam fer nosaltres.

Començaré parlant de les causes. És evident que hi ha una relació directa espacial i temporal entre els terratrèmols del Castor i la injecció de gas. Sí que hi ha un retard entre que s'injecta el gas i es produeixen els terratrèmols més grossos.

Els voldria contar amb una analogia una mica com funciona el tema aquest. Imaginin-se vostès que estan convidats a una costellada i que els manen encendre el foc, i agafen una branca seca, eh?, i aquesta branca vostès la intenten trencar per començar a fer el foc. Aquesta branca seca és rígida, i, al trencar-se, fa crac. D'acord. Aquest és el símil d'un terratrèmol en un terreny fràgil. El crac aquest..., inclús, en molts terratrèmols, el primer que sent la població és precisament un soroll, es parla d'un tro, o d'un impacte de canó, per exemple, no?, això és molt freqüent, que la gent relati això.

Vostès haguessin pogut triar una altra branca més verda, l'haguessin doblegat i potser no s'hagués acabat de trencar del tot; haguessin ficat en tensió aquesta branca i no s'hagués acabat de doblegar del tot. L'haguessin pogut deformar, és a dir, l'haguessin pogut deformar, inclús s'hagués pogut asclar, hagués fet un crac petitet, i això és un altre tipus de deformació, més típic d'altres zones. I, al final, també, si vostès haguessin agafat una branca suficientment gruixuda, que no l'haguessin pogut doblegar, no obstant, malgrat no l'haguessin pogut doblegar, la branca aquella estaria sota tensió, m'entenen?, o sigui, estaria sota la força que vostès li estan provocant. Això, en geologia, són els esforços. A l'escorça terrestre, els esforços sempre hi són presents, sempre hi ha algú que està «apretant» la branca, sempre, siguin els

límits de placa, on els terratrèmols són més freqüents, o a les zones intraplaca, on els terratrèmols són infreqüents, però sempre hi ha esforços –sempre hi ha esforços.

Què va passar amb el tema del Castor? Doncs no ho sabem encara amb pèls i senyals, i ho hauríem de saber, com diré després, per una sèrie de raons que ens interesen a tots. Es va provocar una sèrie de sismicitat, però no sabem si aquesta sismicitat va ser desencadenada o induïda. Les dues haurien estat provocades per la injecció de gas, però, si es tracta d'una, la desencadenada, hauríem estat, a l'exemple que els he contat abans de la branca que l'estem doblegant i que no està a punt de trencar, i ve algú amb un ganivet i ens ajuda a tallar-la i acaba trencant. Quan acaba trencant s'alliberen les tensions –s'alliberen–, i fins que no es torna a «apretar» tot i es tornen a carregar no hi haurà un terratrèmol, i això pot ser dintre de molts anys. En canvi, si només... –aquesta seria la desencadenada–, si és induïda, la gran diferència és que cada vegada que injectéssim gas, cada vegada tindríem terratrèmols.

Aquesta diferenciació entre desencadenada i induïda encara no hi ha ningú que l'hagi pogut contar amb els pèls i senyals suficients per treure'n l'aigua clara, eh? La injecció de gas canvia les condicions d'equilibri, això ho tenim clar, però no sabem fins a quin punt ho ha fet, no? Penseu que, de sismicitat induïda, nosaltres ja n'hem patit a Catalunya, però d'altra mena. O sigui, sismicitat induïda en general, per exemple, el primer ompliment d'un embassament, normalment. L'embassament de Canelles, a les Terres de Lleida, d'on soc jo, el 1962 va provocar un terratrèmol de magnitud 4,7, una mica més gran que els del Castor; 4,7, 1962. Evidentment, vull dir, qualsevol actuació humana sobre el subsol pot tindre aquests riscos.

Però quines conseqüències té? És a dir..., i ara parlarem de danys, però parlarem de danys, diguem-ne, de tipus sismològic, de tipus físic. Malauradament, ni l'escala de Richter ni l'escala Mercalli o MSK valoren els danys morals. Per tant, que no se m'entengui malament quan jo parlaré de que els danys..., no hi va haver danys físics, d'acord? Jo estic parlant de danys morals, que són diferents, eh? La màxima magnitud mesurada al Castor va ser de 4,2, i la màxima intensitat de 3. I he d'aclarir quina diferència hi ha entre intensitat i magnitud. Inclús els mateixos tècnics a vegades ho barregem, informalment.

La magnitud és una mesura del terratrèmol; hem agafat un metre i hem mesurat el terratrèmol; diem «aquest terratrèmol és gros, i és més gros que aquest altre». I què mesura? Mesura l'energia alliberada pel terratrèmol, i així sabem que un terratrèmol és més gros que un altre.

La intensitat el que mesura són els efectes del terratrèmol; és completament diferent. No mesura si el terratrèmol és més gran o més petit, sinó que mesura si s'han trencat cases, si no s'han trencat, si la gent ha hagut de sortir al carrer, si no ha hagut de sortir al carrer, i això són els efectes del terratrèmol. Tant una magnitud 4,2 com una intensitat màxima de 3 són nivells baixos que, segons l'escala macrosísmica europea, s'ha de qualificar que no hi ha hagut danys. De fet, això ve corroborat pels... Vostès deuen haver sentit dir que als epicentres és on el dany és màxim; doncs el dany màxim l'hauria d'haver rebut la mateixa plataforma Castor, que és on el dany seria màxim, i la mateixa plataforma Castor, que se sàpiga, no va patir danys. Una altra són les reclamacions; es va obrir, tinc entès, una oficina de reclamació a les terres properes al Castor i hi van haver reclamacions –i van haver reclamacions–, però després van venir els pèrits de les assegurances i van dir que aquelles reclamacions no estaven relacionades directament amb els terratrèmols. Per tant, estem parlant que el dany físic no hi va ser des d'un punt de vista sismològic, eh?; sempre estic parlant des d'un punt de vista sismològic.

De fet, es va començar a parlar de moltíssims terratrèmols quan la població, que jo tingui entès, segons la informació subministrada per l'Institut Geogràfic Nacional, se'n van sentir quinze. Dels milers que se'n parlen, molts la gent no els va notar; si n'haguessin notat mil, ves, és que el dany moral hagués pujat com l'espuma.

Quinze són molts ja també, eh? Vull dir, a ningú li és de grat despertar-se al mig de la nit perquè li tremola el llit, eh? Però això va ser una mica així.

Llavors, hi ha un escenari, aquí hi van començar a treballar tècnics. De fet, hi ha gent que parla de trencament del segell del jaciment, de que el gas s'escapava, inclús, si vostès busquen per internet, em trobaran a mi a TV3 parlant sobre la possibilitat de que s'hagués trencat aquest segell. No obstant, han passat anys i hi ha hagut una sèrie d'estudis al respecte, i el que podem dir ara és que, per les dades que en tenim, que són les subministrades pels sensors de l'empresa, el gas no s'escapava del jaciment, però sí que hi circulava per dintre fent de les seves, com s'ha vist, no?

Doncs amb això, tècnicament, trobem com dos grans grups de tècnics i uns escenaris més, diguem-ne, catastròfics i uns escenaris que són més apaivagadors. El mateix informe pagat per l'Estat de l'MIT, o sigui, de l'Institut de Tecnologia de Massachusetts, parla de que seria possible un terratrèmol de 6,8 si trenqués en la seva totalitat la falla d'Amposta. Primer, els altres, no hi ha un consens de si va ser la falla d'Amposta, va ser un satèl·lit de la falla d'Amposta, va ser una nova falla no cartografiada. En això encara no hi ha un consens i això és una cosa que necessitaríem saber; la necessitaríem saber, perquè necessitem saber amb pèls i senyals què és el que va passar; això, d'entrada. I no ho sabem encara.

Clar, si tenim un trencament de 6,8..., hi ha, per exemple, en Ramón Capote, un catedràtic de la Complutense de Madrid, que parla inclús de més magnitud, un 7,1, eh? En Josep Giner parla de trencament de segell. En canvi, d'altres autors –aquesta documentació, ja els he dit abans que part d'aquesta documentació la he aportat al gestor de la comissió–, que són geofísics catalans, com per exemple, Saló i altres –aquests altres són gent vinculada a la secció de sismologia de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya–, qüestionen aquesta relació amb aquestes magnituds tan grans.

De fet –i hi ha d'altra gent, eh, també?–, si donem versemblança a aquestes magnituds tan altes, ens ho hem de fer mirar, perquè les característiques de les fractures dels voltants del Castor són les mateixes, idèntiques que les característiques de les fractures que tenim davant de la central de Vandellòs i de les característiques que tenim davant de la ciutat de Barcelona. Imaginin vostès un terratrèmol d'aquestes magnituds a la ciutat de Barcelona, eh? Doncs la norma sismoresistent que està en vigor no diu això; per tant, una de les coses, si..., això s'hauria de confirmar. Per què no es confirma? Perquè estem parlant de casos extrems. No podem dir que no passarà mai, però la pregunta és: quina és la probabilitat de que em toqui la loteria? Quan jo compro la Grossa de Nadal, la probabilitat és una entre cent mil. O sigui, si en compres dos números, és dos entre cent mil, d'acord? De quina probabilitat estem parlant de que hi hagi un terratrèmol de 6,8? D'u entre cent mil, d'u entre cent, d'u entre mil o d'u entre 10 bilions, no? Clar, aquestes preguntes s'han de contestar, sí o sí. Per què? Perquè ens hi va una mica el futur de la nostra societat. Imaginin vostès un terratrèmol 6,8 a Barcelona, ves, és que...; això no és Tòquio, que estan preparats per aguantar aquest tipus de magnituds, no?

Resumint, no hi ha consens. No hi ha consens tècnic i és molt important que n'hi hagi. Quina és la falla que s'ha mogut? Si..., s'han alliberat els esforços suficientment? És a dir, aquest terratrèmol, si tornem a injectar..., es tornaran a produir aquests terratrèmols o no se'n tornaran a produir? Per exemple, això ningú ho ha contestat, no?

I, conseqüències, ja les hi he contat, quines conseqüències. És a dir, hauríem de revisar tota una sèrie de coses i què és el que proposaríem. Bé, jo el que proposaria és una taula de consens tècnic, això per començar. És a dir, endegar uns estudis de la gent involucrada en això, de totes les bandes. Això es va fer a Basilea. Basilea és una ciutat suïssa on tenien un projecte geotèrmic just davall de la ciutat. És una ciutat grandeta, Basilea; probablement, algun de vostès inclús la coneix i tot.

A Basilea hi havia un projecte per a energia geotèrmica. Aquest projecte quan es va començar a ficar en marxa va començar a donar sismes i va començar a trencar coses, perquè el tenien just davall de la ciutat. És possible que, si el Castor l'hagues-

sin tingut just al cantó dels pobles, de Vinaròs, per dir-ho d'alguna manera, s'hagués esquerdat alguna cosa. Les companyies d'assegurances suïsses, que ja deuen suposar vostès com d'exigents són –perquè són molt anomenades, les assegurances suïsses–, van ficar el crit al cel. Van pagar, me sembla, 7 o 8 milions d'euros en concepte d'indemnitzacions de la primera tongadeta de terratrèmols i van dir «miri, senyor Estat, això no pot ser». I van fer això que els proposo jo. Van asseure's tots els tècnics al cantó d'una taula i «fins que vostès no es fiquin d'acord, aquí no tirem endavant, si sí, si no, o el que sigui».

Això ha passat a d'altres llocs amb més o menys fortuna. El que ha tingut més fortuna ha sigut Suïssa, perquè van ser relativament ràpids. Van arribar a la conclusió, tots plegats, de que allò ho havien de tancar. A Holanda, per exemple, no han tingut tanta sort. A Groningen, una ciutat holandesa, han patit terratrèmols contínuament des de fa anys, amb algunes esquerdes, que el Govern holandès els ha anat indemnitzant, perquè primava abans l'extracció del gas que les «petites» molèsties –entre cometes, això de petites– que provocava a la ciutadania de Groningen. Ara ja han decidit tancar les extraccions de gas de Groningen, entre altres coses perquè Holanda també s'ha apuntat a la transició energètica, i, vull dir, estem en un altre impàs.

Si volguéssim fer funcionar el Castor, què hauríem de fer? Ja d'ara, ja ho hauríem d'haver fet: ficar un desplegament de xarxa sísmica al fons marí, cosa que no va fer, cosa que no es va fer, ni ningú els hi va demanar amb la suficient insistència. El resultat és que ara, a l'hora de col·locar, de situar els terratrèmols del Castor, tothom es troba amb incertituds, perquè com no està ben feta la xarxa, perquè al mar no hi ha sísmògrafs, les localitzacions dels terratrèmols..., veuran vostès als articles científics que la gent no es fica d'acord. I gràcies a aquestes localitzacions i els seus mecanismes focals parlen de la falla d'Amposta o de l'altra falla, i per això tampoc es fiquen d'acord. És a dir, si tinguéssim que tirar endavant, hauríem de desplegar una xarxa sísmica al fons marí. Si ho haguéssim de tornar a provar, el que no podríem fer és injectar..., com s'ha parlat aquí que es va fer, de pressa. S'hauria de fer a poc a poc, eh?, a veure com respon el jaciment.

El jaciment del Castor és una cosa grossa, és un Montsià, una serra del Montsià enterrada a més de mil metres sota el mar pels sediments parents del delta de l'Ebre, eh?, per dir-ho d'alguna manera. Vull dir, estem parlant d'una cosa grossota; per això, dona terratrèmols una mica importants, no? Per tant, cal aclarir-ho, tot això. En cas de que ho fiquéssim en funcionament, si produeix sismes, l'hem de desmantellar ja; si no, haurem de mirar si el fem funcionar i amb quines cures de fer-lo funcionar. Penseu que ens ha costat 1.700 milions d'euros a tots. Vull dir, si això ho hem de desmantellar, estem tirant a la brossa 1.700 milions d'euros, i, evidentment, s'han de demanar responsabilitats a qui sigui, no?

Si, malgrat fer la taula, fer tots els estudis que puguem, no en traiem l'aigua clara, doncs, la situació és tal com està ara. Per això va passant el temps, però, si no es fa res, estarem així *in secula seculorum*. Hauríem de ficar un termini, i, si aquest termini no ens dona una solució, doncs també l'hem de desmantellar, perquè no el tindrem pas en funcionament.

Per tant, cal aclarir-ho, sí o sí. I, per què?, que ho he esbrinat al començament i amb això acabo. Doncs, perquè, si volem tirar endavant una transició energètica, necessitem els magatzems soterranis, no per ficar-hi gas, els necessitem per ficar-hi aire comprimit, per exemple, per emmagatzemar energia de les turbines eòliques quan en produeixen més del compte, per ficar-hi hidrogen o per ficar-hi el segrest del CO₂, cosa que, tal com s'està veient, se n'ha parlat molt, de segrestar anhídrid carbònic, és a dir, el famós CO₂ de l'escalfament global, de segrestar-lo i ficar-lo sota terra, però penseu les ingents quantitats, o sigui, en el cas del segrest de CO₂, no estem parlant d'uns quants hectòmetres cúbics de gas, estem parlant de quilòmetres cúbics de gas. Per tant, l'embolic que podríem muntar davall de terra encara seria molt més gran que amb el cas del Castor.

Segons on, eh?, perquè tot això és segons on. Pensen vostès que a Alemanya hi ha de l'ordre de desenes de magatzems de gas soterranis funcionant sense problemes; a França, també, a Espanya n'hi ha dos o tres més, eh? S'ha dit que l'emmagatzematge, que si era necessari o no era necessari. Sembla ser que Europa, l'any 98, va exigir a Espanya tindre magatzems de gas per raons de tipus estratègic. «Escoltin, senyors, si ens tallen el gas des de Rússia, o ens tallen el gas des d'Algèria, volem que tots els països tinguin un magatzem estratègic on tinguin guardada una quantitat de gas per aguantar un mes»; un mes per aguantar tot l'Estat espanyol en consum de gas. Això és una quantitat de gas respectable, sobretot si estem parlant d'un mes de l'hivern. I, entre altres coses, el Castor es va justificar per aquí; estic parlant de l'any 98. Després, la història ha sigut molt llarga.

I, bé, doncs, amb això acabo. Vull dir, si vostès me volen preguntar alguna cosa, jo estic disposat a ampliar-los qualsevol de les coses que els he contat. Insisteixo en la necessitat de conèixer valors, que alguns..., que no són de domini públic, però que ho seran pròximament, i d'arribar a un consens amb aquest tema, tècnicament parlant i científicotècnicament parlant.

Gràcies.

El president

Molt bé. Moltíssimes gràcies, senyor Escuer. Arran del que ja comentava, de la documentació, esperàvem la seva compareixença, perquè després, doncs, se'ls farà arribar a la resta de grups parlamentaris, però entenem que primer era important sentir-lo a vostè avui aquí. Dit això, doncs, com hem dit, ara començaríem pels grups parlamentaris; en aquest cas, començaríem pel Grup de Ciutadans per fer les preguntes que considerin. Endavant.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Sí, bona tarda. Jo, més que... Bé, primer, agrair-vos les compareixences, perquè cada compareixent té el seu punt de vista, i la veritat és que és un vano d'informació molt potent i és del que es tracta en aquesta comissió. Jo, més que preguntes, faré unes reflexions del que he intentat entendre de cadascú de vosaltres, i el que sí que agrairia és que, si vaig errat en algunes de les reflexions, doncs, que, al segon torn, m'ho corregiu per no tenir malentesos.

Primer, expressar el nostre suport, del nostre grup, al patiment de la població pels terratrèmols, aquesta angoixa de què parreu, i també el concepte de danys morals que heu expressat; crec que és un concepte molt important, perquè molta gent es pregunta: «Si no hi ha hagut danys físics, què reclama aquesta gent», no? I, doncs, és important l'explicació que heu fet dels danys morals, d'un munt de temps de no saber què està passant. I, per tant, jo, per la meua part, desconec com pot evolucionar aquest rescabament a nivell judicial, però el concepte crec que és força important.

Respecte a la Cecot, existeix sentència del Tribunal Constitucional de no carregar la indemnització a les factures dels usuaris. Entenc que les diverses sentències van sent favorables al que es va demanant des de la Cecot, i, per tant, també entenc que el que ha passat amb el projecte Castor ens posa en avís per a què no torni a passar alguna cosa semblant. No sé si les sentències no són suficients, o es preveu que quedin tallades i no quedi tot com voleu que quedi, no?

Respecte al col·legi de geòlegs, les dos intervencions, la veritat és que la visió per als que som profans, doncs, han quedat, la veritat, bastant clares, han sigut molt entenedores. Una de les coses que m'ha quedat clara em sembla que és el coneixement; que tenim coneixement en base als desastres que han anat passant. I les solucions pràctiques que tenim és augmentar el coneixement per evitar desastres, entenc, com el Carmel o el Castor.

I hi ha un altre tema que, per exemple, s'està parlant de fer servir aquest magatzem del Castor per a altres usos. Una idea que ja està parlant-se al territori és fer-lo servir com a benzina, per a ús dels vaixells i tal. A mi m'agradaria això que heu

parlat de no descartar l'ús del subsol per a l'emmagatzematge de gas o per al magatzem del que sigui, d'aire comprimit o d'hidrogen, o fins i tot de combustible per fer-ne ús immediat; doncs, de quina manera s'hauria de garantir de poder fer-ne un ús i no descartar de ple directament qualsevol ús que es faci al subsol? En aquest lloc o en qualsevol altre, com davant de Barcelona o davant d'on sigui, no?

Una altra idea que vull remarcar, que la veig bastant positiva, és que hem de mirar enrere per aprendre del que s'ha fet malament, però, sobretot, mirar cap al futur i no hipotecar qualsevol recurs que puguem tenir al nostre abast per la simple por del que pugui passar quan tenim eines científiques per poder garantir, fer projectes amb seguretat i amb garanties.

I sí que, bé, tenia un parell de preguntes, que sí que tinc preguntes: es pot..., tècnicament, encara entenc, que no es pot descartar un altre ús per a aquest magatzem, és cert això? I la taula de consens de què heu parlat, d'una taula de consens tècnica, seria una possible solució, però, qui hauria de liderar aquesta taula és a nivell estatal, s'hauria de fer a nivell autonòmic, a nivell empresarial? M'agradaria que... Com s'ha fet en altres casos? Perquè crec que el que sí que heu exposat, de que no podem estar amb el magatzem del Castor *sine die* a veure què fem, si tanquem o en continuem fent ús d'alguna manera; amb aquesta incertesa no podem continuar. I, aquesta taula, m'agradaria saber com s'ha fet a d'altres llocs per poder posicionar-nos nosaltres respecte a això.

De la meua part, res més.

El president

Gràcies, senyor Domínguez. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Algunes reflexions al voltant de les mateixes reflexions dels compareixents que han fet. Començaré pels representants del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, perquè un que s'ha mirat el debat aquest que vostès van, que es va produir..., i els diré per què. Jo tinc la convicció que aquí estem debatent entre conceptes tècnics i conceptes econòmics, eh?, a qui li tocarà pagar la indemnització del desastre que s'ha produït. Com que aquest diputat –i no sé si la resta de diputades i diputats– té coneixements geològics, el primer que va fer va ser..., i atenent a coneixences que s'havien fet a la comissió d'investigació de l'ensorrament de la línia de metro del Carmel, doncs, va fer algunes trucades a coneguts professionals de la geologia, que alguns també van comparèixer en aquella comissió. I el que em van aconsellar va ser justament això: «Mira't el debat que es va produir», que està penjat.

I, efectivament, un va arribar a la conclusió, que jo crec que algun altre diputat, comentant pels passadissos, ja ho havíem comentat entre nosaltres, que ni els mateixos..., i, en algunes compareixences que ja s'han produït en aquesta comissió, també s'ha vist que no hi ha una conclusió definitiva sobre què va passar sobre la prèvia i sobre què va passar posteriorment, eh? O sigui, aquí hi ha controvèrsia i diverses visions tècniques, i, per tant, dubtes, que jo coincideixo que s'han de resoldre i que s'han de respondre, eh? Perquè, en funció de la resposta que hi pugui haver, i després parlaré de l'altra banda, que també li vull fer unes preguntes al senyor Abad, que van en la línia –i també al senyor Ferrando– de les indemnitzacions econòmiques, eh? En funció de les..., de si som capaços de resoldre o no aquests dubtes, i que, probablement, tindran el seu recorregut final en els tribunals de justícia; els espanyols segur, els europeus no ho sé. En tot cas, alguns ja han començat, no? El Tribunal Constitucional ha donat la raó a un recurs d'inconstitucionalitat que el mateix Parlament de Catalunya i el Grup Socialistes va presentar, perquè enteníem que s'havia corregut massa, eh?, a fixar aquesta indemnització. I, bé, en tot cas, el Parlament Europeu també va opinar o ha opinat respecte a algunes de les consideracions prèvies.

Per tant, seria bo, també ho havia apuntat algun dels altres compareixents, que, o bé a través d'una nova auditoria del que va passar o d'una taula tècnica on profes-

sionals puguin acabar donant o intentant arribar a alguna conclusió per traure o per escatir què és el que ha passat aquí. Es va actuar correctament, o no? Va haver-hi negligència? I, si va haver-hi negligència, de qui? Una negligència prèvia perquè la ubicació no era la idònia?

En l'informe que..., també compareixeran, però jo crec que tots hem tingut l'oportunitat d'analitzar amb la versió anglesa i amb la traducció al castellà de l'Institut Tecnològic de Massachusetts...; home, no arriba a conclusions definitives. Per tant, serà la pregunta que jo formularé. No sé si segueixen aquestes comissions; si les segueixen, ja es poden començar a preparar la resposta. I va haver-hi..., és una pregunta que jo he formulat, eh?, a alguns altres compareixents i que tampoc tinc una resposta o no hi ha hagut una resposta definitiva respecte d'aquest tema. És a dir, la concessionària, perquè tenia interès en que el magatzem funcionés al més ràpidament possible per començar, doncs, a facturar, va injectar més de pressa del compte? Hi ha unes pressions superiors a les aconsellades? De l'informe del MIT es pot acabar desprenent que segurament això va anar una mica per aquí, eh?

Jo crec que seria convenient, que suposo que a nivell judicial això ja s'ha demanat, i, si no, probablement haurem de demanar aquesta documentació, home, seria bo conèixer els correus electrònics –perquè avui hi ha rastre de tot– que es van enviar entre els tècnics de la plataforma i l'empresa, i la direcció de l'empresa, eh? Jo crec que això serà bo conèixer-ho. No sé si en seu parlamentària seria convenient; en seu judicial, segur que això haurà de sortir d'una manera o una altra.

Dues preguntes als geòlegs: com creuen vostès que s'hauria de conformar aquesta taula tècnica, que es suggereix per vostès avui aquí, però que algun altre compareixent ja ho havia fet? Si s'hagués de desmantellar, com creuen que s'hauria de fer? Aquesta també és una altra pregunta recurrent que s'ha fet.

I entrant en els temes econòmics, no?, que aquí també hi ha tanta o més controvèrsia que a nivell tècnic, però aquí, al final, quan hem d'escatir en base al que ha passat, i a les instruccions tècniques, o no, i els coneixements previs, o si el projecte prèviament s'havia fet correctament, o no..., és a qui li tocarà pagar la indemnització. I aquí hi ha dos possibles objectes, no?, o persones jurídiques que hauran de fer front a aquesta indemnització: o la concessionària, perquè va actuar negligentment i va donar instruccions equivocades, o l'Administració, perquè es va equivocar. Més enllà de les responsabilitats polítiques, o no, que se'n puguin –i d'altres tipus– derivar dels uns o dels altres, eh?

És a dir, o va a resultats de la concessionària o va..., via factura no, via tarifa no, perquè això ja ho han guanyat, però anirà a pressupostos generals de l'Estat, eh? Per tant, aquestes són les dues..., aquestes són les coses que haurem d'escatir des del nostre punt de vista. Probablement, no ho resoldrem ni en aquesta comissió parlamentària, ni a la comissió parlamentària que hi ha al Congrés dels Diputats, perquè la derivada jurídica que això tindrà és segura.

Jo crec que ens hem d'intentar acostar a unes conclusions, però, com que a ningú li agradarà pagar els 1.350 milions o el que té..., –anava a fer servir una expressió col·loquial que no la faré servir– fins als 4.000, eh? Hi ha això: o paga la concessionària o paga l'Estat, eh? Via tarifa ja sembla que no, però, en tot cas, serà via pressupostos generals de l'Estat, eh? I, per tant, aquest és el tema que jo crec que aquestes comissions parlamentàries i en base a com avancin les instruccions jurídiques haurem d'acabar escatint, eh? Dic això perquè les indemnitzacions per danys morals, com la resta d'indemnitzacions, s'hauran d'articular per una via o per una altra. Jo crec que és bo començar a incorporar també en el debat i en les resolucions, en el debat polític, eh?, i també del comportament de les empreses, siguin en col·laboració pública o privada, és igual, que hi poden haver responsabilitats per danys materials, físics, etcètera, però també per comportaments anòmals que produeixen danys morals.

Jo, això, no ho discutiré, no ho discuteixo; l'únic que sí que hauríem de ser capaços, crec jo –amb els treballs d'aquesta comissió, la que hi ha al Congrés dels Di-

putats i a nivell judicial, doncs, el que totes les parts creguin que és el convenient–, d'escatir qui és el responsable d'aquest, en castellà dirien *desaguisado*, no? Perquè o a uns o als altres els tocarà pagar la broma, eh?

I acabo aquí, però sí que, aprofitant que tinc el senyor Abad, ells van presentar alegacions en el projecte aquest Castor, m'agradaria saber –perquè no ho he sabut veure– si també van presentar alegacions al projecte que el Govern de Catalunya té sobre magatzems de gas. I, dos, com creu vostè que haurem d'encarar la transició energètica, eh?, atès, com vostè molt bé ha dit, que hi ha més d'un miler d'empreses a Catalunya que utilitzen el gas com a matèria primera i que és una part molt important del subministrament energètic per al funcionament d'aquestes empreses.

Si vostè té coneixement de que l'actual teixit empresarial també està començant a fer –o els objectius que ha fixat Europa o el Govern de Catalunya o el Govern d'Espanya– aquesta transició que ens alliberi del que alguns estan dient que és l'energia de transició, que és el gas, no?, perquè, si hem d'utilitzar gas... Bé, m'agradaria saber quina és la seva opinió; si l'hem d'emmagatzemar en les bombones de Repsol o de Gas Natural o quin tipus de material hem de fer servir.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn de Catalunya en Comú Podem. Endavant.

David Cid Colomer

Bé, jo crec, no?, algunes reflexions i després també algunes preguntes. És veritat que el fiasco del Castor té multiplicitat d'arestes i de..., no? –ara s'hi feia referència per part del PSC–, de temàtiques, i probablement les toca totes. Una, segurament, és el model energètic; probablement, també a mi em sembla un autèntic disbarat que es gastin aquests milions d'euros, o milers de milions d'euros en una energia que teòricament és de transició i no que juguem o apostem precisament a que aquesta inversió per part de l'Estat vagi en una espècie de *green new deal*, per apostar, evidentment, per energies verdes. També m'hi referiré després, no? Hi ha tot un aspecte que té a veure amb l'adjudicació; com es produeix l'adjudicació? Per què és aquesta l'empresa beneficiària i com se li fa un concurs a mida? I, després, també, com, en definitiva, se li garanteix, independentment de si hi ha mala praxis per part de l'empresa o no, que acabarà cobrant la inversió inicial. També, de model de finançament en el cas del BEI i els inversors internacionals. I, després, algunes disquisicions tècniques, no?

Jo sí que voldria comentar, començar evidentment expressant des de Catalunya en Comú Podem el suport a la plataforma d'afectats del projecte Castor i amb algunes preguntes també. La primera és que si és real o no, també ja ho he preguntat algunes vegades, que..., més enllà dels danys morals que evidentment nosaltres compartim i que legítimament s'han de reclamar, si realment no hi va haver, com s'ha afirmat, danys físics, eh? Entre altres coses, més enllà del que diguin els pèrits de les asseguradores –perquè també això ha funcionat–, si vosaltres, des del territori i des dels municipis directament afectats, doncs..., si això va tindre o no va tindre cap tipus d'impacte directe sobre béns materials de la població, i especialment dels municipis directament afectats, no?

I d'altra, evidentment, nosaltres entenem que –es feia aquí referència a quinze terratrèmols, a viure quinze terratrèmols– és evident que tenen una dimensió emocional molt forta, per alguna cosa explicàveu també vosaltres, directament, sobre gent que dormia, amb allò, amb les poques coses per sortir corrents per si realment es produïa un terratrèmol de major magnitud, no? Per tant, aquestes primeres preguntes, no?

També jo volia aprofitar, doncs, que tenim el president de la Cecot, el senyor Antoni Abad, també perquè valori en certa manera com es va produir i com creu vostè que es va produir el projecte d'adjudicació, que jo crec que estava fet i dissenyat, en aquest cas, per a una determinada empresa. És a dir, les condicions d'adjudicació que, en el seu moment, va fixar el ministre Sebastián es determinen amb un seguit de casuístiques que

jo crec que també limiten la competència. És a dir, es situa una empresa, no?, que ha de ser, com a mínim, amb un nivell de facturació de 4.000 milions d'euros en el mercat espanyol, i, bàsicament, per tant –i amb experiència en el sector–, diguéssim, la nostra impressió és que es fa un concurs, si no diria a mida, pràcticament a mida. Per tant, també si això és habitual, no és habitual, si creu que aquest sistema d'adjudicació va limitar o no va limitar la lliure concurrència. Crec que també és un tema important.

I l'altre, també, és si vostè creu que és habitual aquest tipus d'acords per part també, en aquest cas, de l'Estat i del Consell de Ministres, de les compensacions en cas que la infraestructura no es pugui posar en marxa, independentment de si l'empresa en té directament o no en té directament responsabilitat, perquè, al final, també es parla molt de la regulació del mercat, o fins i tot..., no?, en aquest cas. Però, bé, no sé si això és o no una suspensió del sistema de lliure mercat fet a mida també per a una determinada empresa, i, fins i tot, de la mateixa concurrència, no?

Després, entrant a algunes preguntes més tècniques tant al president del Col·legi Oficial de Geòlegs com a l'expresident, aquí també hi ha algun debat que se'ns ha plantejat, que era..., o sigui, perquè crec que l'informe del MIT també ho situa: és a dir, amb la tecnologia disponible, és a dir, entre el 2005 i el 2014, que és quan el projecte es comença, no?, diguéssim, a posar en marxa, si era possible o no era possible conèixer el risc sísmic, perquè hi ha qui diu que no era possible o que amb la tecnologia disponible era difícil, més enllà que es fessin o no els informes sísmics, que, com s'ha explicat, també va haver-hi, és a dir, enginyeria territorial, diria jo en aquest cas, per evitar els informes sísmics; si era possible o no.

L'altre és si el model dinàmic estava ben fet o no estava ben fet, perquè aquí també hi han alguns compareixents que ens han dit que el model dinàmic... O sigui, no era només que s'injectés a una determinada velocitat que potser no era l'adient, sinó que el model dinàmic no estava ben fet, perquè, o sigui, fins i tot la mateixa consideració de quin era el substrat, i, fins i tot, no?, de com estava constituït el mateix magatzem o el futur magatzem de gas era erroni. Per tant, aquí sí que, si això fos així, hi hauria, evidentment, no?, una negligència per part directament de l'empresa. Jo crec que aquest també és un element fonamental a esclarir, és a dir, si a l'informe..., o, en aquest cas, si el model dinàmic estava ben fet o no estava ben fet, no? Per tant, aquest també és un element fonamental a discernir.

La cinquena pregunta que jo tenia és, no?, que quan es parla ara de si la hibernació o desmantellament, si el desmantellament té algun tipus de risc? Ho dic perquè també se'ns ha plantejat en alguna compareixença que és possible que hi hagin restes de gas a l'interior, en aquest cas, del magatzem, i que depèn de com es produeixi el desmantellament o el mateix desmantellament, no?, del Castor, pot produir, en aquest cas, bé, des de nous terratrèmols o alguna espècie de risc sísmic. Per tant, també conèixer si això és així o no és així, no?

I, després, algunes coses per també entendre-ho des del punt de vista tècnic, perquè a mi no em sembla malament el que es plantejava d'aquesta taula de consens tècnic; però, també, des del desconeixement –jo no tinc coneixements de geologia–, és a dir, com es pot determinar o no es pot determinar...? És a dir, és un debat purament interpretatiu o hi han mecanismes tècnics per determinar determinades coses que vostè plantejava? És a dir, si els terratrèmols són desencadenats o induïts, no?; com es pot determinar, això. És només un debat en el pla teòric o hi han instruments tècnics per poder determinar?

I l'altre és, per exemple, també, si el segell està trencat o no està trencat; això també. És a dir, com es pot determinar, si és només un debat en termes de debat públic com el que es va realitzar, en aquest cas, al col·legi, o hi han sistemes tècnics que permeten..., perquè, al final, estem parlant d'això, no?, i per saber exactament què és el que s'ha de fer i què és el que no es pot fer. Doncs, bé, també, si ens poden explicitar com, perquè també pot ser una de les propostes que acabi conclouent la comissió, de quines coses s'haurien de fer a l'hora de..., o com s'haurien

de fer, més enllà de la taula tècnica, que em sembla raonable, encara que crec que anem un anys tard, no? Si no, segurament, probablement, aquesta taula de debat tècnic s'hauria d'haver produït abans i no amb posterioritat.

En tot cas, de nou moltes gràcies per les seves compareixences.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Sí, li cedeixo un segonnet la paraula al senyor Rovira, que volia comentar una cosa respecte a una disponibilitat, que té ara una altra cosa, i començo.

Raul Rovira Navarro

Hola, moltes gràcies. A veure, és que a dos quarts de sis hauria de marxar, perquè a les sis i quart he d'estar al Palau de la Generalitat en una reunió. Llavors, demanar-los que, a veure, fins a dos quarts de sis podré estar aquí, però a dos quarts de sis hauré de marxar, d'acord?

Gràcies.

El president

Cap problema. Jo crec que hi haurà temps de sobres, eh? Endavant, diputada.

Maria Sirvent Escrig

Moltes gràcies. Bé, doncs, molt bona tarda i moltes gràcies per les seves intervencions, en especial a Aplaca, tenint en compte que, en moltes ocasions, veient la inacció de les institucions davant d'aquestes situacions, veiem que qui només respon als interessos públics són precisament els moviments socials, que són qui fan aquesta feina de forma altruista, i no pas les administracions, que, en la majoria d'ocasions, s'alineen amb els interessos privats de determinades companyies privades.

Per altra banda, i respecte a..., començaré per la part més tècnica, i em dirigeixo, per tant, al senyor Escuer i al senyor Pérez, que són geòlegs. I, simplement, preguntar-los, en primer lloc, si vostès estan en disposició de dir si hi havia un nexa causal entre les injeccions de gas i els terratrèmols.

Per altra banda, si vostès creuen que els geòlegs que van actuar en aquest cas van actuar amb la diligència exigible a un professional, i, per tant, a una persona amb coneixements de geologia, i si disposaven de tota la informació que era necessària per poder preveure, amb anterioritat a les injeccions, que això, definitivament, acabaria provocant aquests terratrèmols.

I, per altra banda, vostès han comentat que, per poder fer unes conclusions més acurades, hi hauria d'haver un coneixement geològic del subsol, tant de mar com terra més..., amb més profunditat. Aleshores, nosaltres, el que volíem preguntar-los és exactament quina és la informació que ens manca i què és el que seria necessari per poder obtenir aquesta informació per poder demanar a les administracions que puguin fer els estudis pertinents, perquè vostès, com a geòlegs, disposin d'aquesta informació per poder extreure les conclusions que siguin pertinents.

Per altra banda, també els volia preguntar si creuen que aquest projecte responia a l'interès públic, és a dir, si aquest projecte era necessari per cobrir els drets i les necessitats de la ciutadania en general. És a dir, si a vostès se'ls hagués demanat un informe en el que haguessin d'acreditar l'interès públic d'aquest projecte, vostès l'haguessin signat?

I, per altra banda, i respecte al senyor Abad, vostè ha comentat que disposen de dues resolucions favorables, però li volia preguntar si aquestes resolucions entren en el fons de la qüestió, o, simplement, el que fan és, per una qüestió de forma, dir que aquesta indemnització no procedia. Aleshores, en base a què, quins són els arguments que fa servir el tribunal. El tribunal, en algun moment, en aquesta resolució

que han rebut vostès, parla dels drets i les necessitats de la ciutadania o de la població, o, per contra, parla de com s'han vist vulnerats els drets dels empresaris quant a..., en base a una perspectiva de lliure competència i de la liberalització del mercat; i si això ha afectat aquesta lliure competència.

Vostè ha dit que, en els països més avançats, el que millor funciona és el parteneriat públicoprivat. Nosaltres, políticament, li hem de dir que estem absolutament en contra d'aquesta afirmació, i que el que hem vist és que, en tot cas, quan els interessos privats entren a gestionar determinades qüestions que són necessàries per al desenvolupament de la vida, com, per exemple, l'energia, o com, per exemple, l'aigua o d'altres béns que són necessaris, precisament perquè nosaltres puguem gaudir d'una vida digna, i que, a més a més, són necessaris precisament per la reproducció de la vida, veiem que quan les empreses entren a gestionar aquests béns, finalment el que succeeix és que aquests béns no es gestionen en base a l'interès públic i en base als drets i necessitats de la ciutadania, sinó que es gestionen amb l'única intenció de reproduir el capital, és a dir, d'intentar acumular com més diners millor.

El Castor, per exemple, és un gran exemple d'aquesta dinàmica que es produeix amb aquesta manera de gestionar els béns, i, sobretot, quan entren els interessos privats en la gestió de béns públics, perquè veiem precisament, que això que s'ha comentat molt, no?, d'aquesta injecció que es fa de forma tan ràpida és perquè, clar, tenim uns finançadors del projecte. I, si no es fa d'aquesta forma tan ràpida, i a tal dia no s'arriba a injectar tal gas, es considera que la planta no està en marxa, i, per tant, aquestes persones que han finançat el projecte no acaben finalment responant a aquest finançament. Això què fa, si hagués estat l'Administració pública la que hagués desenvolupat aquest tipus de projecte, si és que realment aquest responia a l'interès públic, que també ho dubtem, doncs, segurament no s'hagués produït aquesta situació.

De fet, és paradigmàtic, si més no, veure que, malgrat les reiterades denúncies, demandes per part de la ciutadania, els tribunals, i, per tant, tot l'estament judicial, única i exclusivament respon que hi ha un deute de 118 milions d'euros cap als seus clients, i, per tant, empresaris i ciutadania, quan aquesta reclamació es fa per part d'una patronal empresarial i en base als principis de la lliure competència. En canvi, quan això es fa en base a la defensa de l'interès públic, quan això es fa canalitzat via la ciutadania i via les plataformes ciutadanes, que, a poc a poc, van intentant, amb els pocs recursos que tenen, autogestionant-se, arribar a la via judicial, es troben amb una paret increïble, i, en moltes ocasions, la querella que es va presentar no és ni tan sols admesa a tràmit per part dels tribunals. Aquí veiem també una forma d'entendre la justícia, i, per tant, la politització de la justícia que hi ha, en general, a les institucions judicials d'aquest país.

I, per últim –i ja intento no allargar-me més–, preguntar al Raul, al senyor Rovira, quina viabilitat li veu vostè a aquest procediment penal, sobretot, amb relació a tot això que estàvem comentant?

I també preguntar-li al senyor Ferrando que, de quina.. vostès, com a ciutadania, de quina informació disposaven? Què és el que tenien? Què se'ls va donar? A què van arribar a accedir, d'informació? Sabien què era el que estaven construint davant de casa seva? Quina informació se'ls va donar?

Després, per altra banda, les institucions, és a dir, tant les Corts, com el Parlament de Catalunya, com els ajuntaments i els municipis, com l'Estat, què van fer davant d'aquests milers de terratrèmols que es van produir en el territori? Què és exactament el que els van dir?

I, per altra banda, quan vostès van denunciar de forma reiterada que hi havia risc sismològic, els van fer cas? Alguna institució, algú els va escoltar?

I, a la ciutadania, per part de qui arribava la informació? És cert que, a Vinaròs, va anar gent en representació de l'empresa, amb una maqueta, a explicar exactament, amb diapositives, què era el que anaven a fer i quines eren les conseqüències d'aquella infraestructura?

El president

Molt bé. Gràcies, diputada. Si de cas, als dos grups que falten els demanaria una mica de celeritat, perquè així, el senyor Rovira, si ha de marxar a dos quarts de sis, que tingui com a mínim temps de contestar, perquè tots els grups em sembla que hem agafat una dinàmica gairebé de compareixença, en lloc de preguntar. Seria el torn del Grup Parlamentari Republicà. Endavant.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

President, anima els compareixents a estendre's i... Però, tot i així, intentarem escurçar i ser el més sintètics possible. En tot cas, dividirem el temps del nostre grup parlamentari en dos parts; per tant, jo intentaré adreçar les preguntes als dos primers compareixents, i la meua companya, la diputada Irene Fornós, adreçarà les seues preguntes als dos darrers compareixents. En tot cas, evidentment, com ja han fet els que m'han precedit en les intervencions, donar les gràcies als compareixents per la seva presència avui aquí, per les seves exposicions, però no només per això, sinó també donar-los les gràcies perquè, segurament, avui, estan aquí perquè abans d'estar aquí han fet una feina important, una feina que ha estat una aportació molt substancial per a poder tots plegats disposar de més informació, de més claredat de quines han estat les causes i quines han estat les conseqüències, segurament, d'un dels nyaps tècnics i polítics més importants de la història recent de l'Estat espanyol.

Per tant, avui, aquí, tenim una terna força representativa, que és molt complementària entre si, un conjunt d'experts, la ciutadania afectada i també una altra ciutadania afectada, en aquest cas, a través d'una organització empresarial que, evidentment, ha patit i pateix, des de la perspectiva econòmica, les conseqüències d'aquest projecte.

En tot cas, una petita reflexió general que emmarca algunes de les preguntes que, posteriorment, desenvoluparé. De les intervencions, es denota que ens trobem davant d'una situació que, tant les seues causes com les seues conseqüències són difícilment quantificables. I, quan parlem d'angoixa, de danys morals, de risc, d'incerteses, segurament són, en bona mesura, el que motiva la complexitat de l'anàlisi, la quantificació de tot el que tenim, en estos moments, damunt de la taula. En tot cas, en algunes de les intervencions, evidentment, planen les dificultats i quines han estat les causes o les conseqüències d'avaluar d'una forma adequada el risc, el risc sísmic, i, com bé saben, el risc és una combinació de la severitat de les conseqüències i de les probabilitats de que aquestes conseqüències es portin a terme.

I s'apuntava, i em sembla molt encertat, que és molt complicat, en aquest cas, havia estat molt complicat calcular la probabilitat, i també algú apuntava que, segurament, aquesta probabilitat molt difícil de calcular; segurament, si hagués estat davant d'una zona més poblada, no hagués estat assumida per les administracions ni per les institucions, i que, malauradament, sovint, quan aquestes incerteses, aquesta dificultat de calcular la probabilitat va ubicada a llocs poc poblats, segurament és més fàcil d'assumir, i de ben segur que, si algú hagués plantejat ubicar una planta d'aquestes característiques davant de Barcelona, a ningú se li hagués passat pel cap assumir que això s'hagués pogut portar a terme, bàsicament, per la dificultat de calcular la probabilitat i per la severitat de les seues conseqüències.

En tot cas, també les conseqüències del dany moral, la responsabilitat, familiarment, també a casa meua, també érem dels que vam haver de despertar-nos alguna nit com a conseqüència dels terratrèmols, i, per tant, la responsabilitat i els danys morals em sembla que són fonamentals de poder posar-hi la banya, de poder continuar treballant-hi, i, per tant, la feina que ha fet tant en Joan..., amb l'ajuda de Raül, em sembla que és absolutament fonamental, i, probablement, assumim que, si algun dia algú ens compensés pels... –això vindrà d'aquí a molts molts d'anys–, però, de totes maneres, em sembla que la responsabilitat moral la tenim, de que això, evidentment, no hagi de tornar a passar i que, en el futur, aquesta feina que s'està por-

tant a terme per la placa, en bona mesura, també ha d'anar en aquesta línia d'evitar que això, en el futur, torni a passar.

Una pregunta molt concreta al Raül Rovira. Ha apuntat una informació que em sembla força transcendent, que és aquesta motivació que has argumentat sobre el canvi de límit al districte marítim entre Tarragona i Castelló. Hem generat sempre moltes especulacions sobre la motivació de fons, de per què es porta a terme per part de l'Estat espanyol aquest canvi de límits; en tot cas, m'agradaria si hi poguessis aprofundir, si disposes d'informació que, d'alguna manera, corrobori la teva tesi, i la pregunta en concret és si això és així, evidentment, aquí, l'Estat espanyol, la Direcció General de Costes de l'Estat, segurament, podríem analitzar si hi ha o si se'n desprèn alguna responsabilitat de caràcter penal, perquè, evidentment, aquí s'actua d'una forma molt clara per evitar l'obligació de portar a terme tota una sèrie d'estudis.

Per altre costat, respecte a la intervenció del senyor Abad, de Cecot, en tot cas, evidentment, ens va semblar molt interessant que poguessin comparèixer en aquesta comissió, primer, perquè posaven la seua acció judicial en un dels temes més fonamentals, més transcendents, que és qui paga aquest nyap, i s'ha fet, per part d'algunes de les intervencions dels diputats anteriorment, diverses especulacions sobre si això ho ha de pagar l'Estat, si ho han de pagar els contribuents, i, evidentment, em sembla que la tasca de tots és que això ho acabi pagant qui ho ha provocat, que és l'empresa adjudicatària, i, en tot cas, la seua feina destaca, en primer lloc, per la seva eficiència i em semblava que l'eficiència judicial que ha portat a terme Cecot valia molt la pena de poder, avui, ser escoltada en aquesta sala.

En tot cas, dos preguntes molt concretes, perquè se'ns està anant el temps. Un dels temes que m'han semblat, des del primer moment, fonamentals és el tema dels ajuts d'Estat; evidentment, aquí, ja, és un element que és molt molt explícit, que hi ha un estat que ajuda a fer negoci a una empresa concreta. Malauradament, els dubtes, el recorregut o si considera que hi podia haver algun recorregut, que podríem continuar treballant-hi per a posar el focus i la llum sobre un element que em sembla molt fonamental.

I una última pregunta: Cecot, a partir de la seva feina judicial o els seus contactes, té algun coneixement o algun indici sobre com l'Estat espanyol pot acabar aconseguint que es retornin aquests imports indegudament pagats per empreses i per ciutadans amb el seu recàrrec en la factura?

I, en tot cas, ho deixo aquí i continuaria la meua companya.

Irene Fornós Curto

Bé, jo em dirigiré més als tècnics. Primer que res, també demanar disculpes, ja que m'he afegit a la comissió una miqueta més tard. I, bé... Bé, de fet, jo..., més que res, serà també fer unes quantes reflexions, perquè, a part que el president mos ha tret una miqueta de temps, també és veritat que, quan acabem intervenint al final, jo vaig «tatxant» preguntes que, aquí, a la taula, ja s'han fet i que, després, mos contestaran i que no cal reiterar-mos, no?

En tot cas, aquí, a la comissió d'investigació, a la que també agraeixo que avui hagin assistit, ja en portem algunes quantes, i, entre elles, ja hem tingut també l'oportunitat de sentir altres tècnics, en este cas, vam poder també tindre aquí la presència del doctor Giné, que, doncs, bé, era una veu bastant crítica amb tot el que va passar en el tema del Castor. Abans comentàveu, no?, que potser hi ha un sector que és més crític i un altre que no ho és tant. Però també vam tindre aquí la compareixença del síndic; el síndic va fer un informe al qual lo col·legi també va participar, i acaba sent un informe, jo crec, bastant crític, perquè inclús acaba parlant de que si es podria donar esta negligència d'haver-se fet certes obres o no, haver pres certes decisions, potser, que no estaven prou madures, tècnicament parlant, no?

I, en tot cas, el que voldria preguntar és, una mica després d'haver-los escoltat, si estan d'acord, totalment, amb el que fica l'informe del síndic, i, en tot cas, si tots

estos dubtes que estan dient que hauríem de buscar la manera qui mos els podria contestar, lo síndic proposa, no?, que es faci aquesta auditoria, si també vostès, com a experts, poden dir qui hauria de fer esta auditoria.

Després, per altres coses que s'han comentat també, aquí, durant la seua compareixença, parlava del coneixement geològic, de que potser és que tenim un problema de que no hi ha prou coneixement geològic, i això, a part de que me preocupa i que penso que és un tema que haurem d'afrontar, també si penso quan se va decidir tirar avant lo Castor i que se li van donar estos permisos, potser sí que mos dona peu a pensar que, realment, se va decidir fer esta gran obra sense tindre prou coneixement, no?, la qual cosa..., potser aquí l'Estat va decidir afrontar un projecte sense assumir, realment, el que podia passar, i, sabent que des dels tècnics s'està dient que tampoc no tenim prou coneixement geològic.

I això també me fa dubtar, o inclús també qüestionar-me, quan abans també el senyor Escuer, no?, deia que potser s'hauria de plantejar què volem fer amb lo Castor. Aquí, s'ha parlat moltes vegades pel desballestament. La majoria de gent –jo també soc de l'Ebre– volem que allò, lo Castor, no?, que el tenim allí davant, doncs, s'acabe desballestant, perquè pensem que allí no té sentit que estigui, a més a més, del manteniment que està costant tenir-l'hi. Però, clar, si me contradiu, perquè, si no tenim prou coneixement com per haver fet lo Castor, crec que tampoc no tenim prou coneixement com per a decidir si aquell dipòsit o aquella plataforma pot tindre també altres usos.

Parlava que s'hagués hagut de crear una taula del consens i, al principi de la seua intervenció, ens felicitava, no?, que aquí, al Parlament, haguéssim decidit tirar avant esta comissió d'investigació. La meua pregunta és, que també se li ha preguntat, no?, sobre aquesta taula de consens, però la meua pregunta en concret és per què esta taula de consens tècnic no s'ha fet? Si ha sigut per una falta de voluntat del mateix sector, o què ha passat, no?, perquè la comissió del Castor ens ha tardat molt a poder arribar; potser ha fet falta que arribéssim, inclús, diputats de l'Ebre aquí al Parlament, per a què se comencés, i també traslladar-li això.

I, finalment, només un aclariment, perquè, si estem fent una comissió d'investigació per a aclarir coses, també es tracta de que els diputats no emboliquéssem, a vegades, una mica més les coses. Només un aclariment al diputat de Ciutadans; Francisco, has comentat que al territori es parla de, potser, fer una benzinerà. Jo, quan vaig sentir això, em vaig almar i em vaig ficar en contacte amb qui havia preguntat sobre el tema; és un senador de Compromís, en este cas, que, després de reiterades vegades, tant ell com senadors i diputats d'Esquerra Republicana a les Corts de Madrid de preguntar-li a la ministra sobre el desballestament, al final, se li va ocórrer preguntar-li si és que, potser, tenien pensat donar-li un altre ús, com podria ser una benzinerà, però, evidentment, rere d'una manera de preguntar-ho de forma irònica. Ho dic perquè no emboliquéssem la gent que, al territori, parlem de que volem una benzinerà, perquè, de moment, crec que no la volem.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bé, nosaltres també ens dividirem el torn els dos diputats de Junts per Catalunya. En primer lloc, deixin-me donar-los les gràcies, no?, per haver comparegut tots quatre en aquesta comissió Castor. Al senyor Rovira i al senyor Ferrando, donar-los les gràcies per la seua intervenció, per haver vingut a la comissió a portar la veu de totes aquestes persones afectades per la plataforma Castor. És ben evident la importància de fer ben visibles aquests danys morals de les persones que vostès comentaven, tant com vostès apuntaven, i, sobretot, donar veu a la quantitat de persones que, durant molt de temps, han estat patint i pateixen les conseqüències d'aquest drama d'haver posat aquesta plataforma Castor al mig del mar, perquè,

al costat de tots aquests danys físics que hi va haver, sabem que hi ha també tots aquests danys que no es poden veure, però que sabem que existeixen, i que, per tant, vostès també aquí els estan donant veu.

En una comissió com aquesta, calia escoltar-los i calia també veure què era el que ens volien explicar, exposar-nos els seus processos iniciats per reclamar aquests danys morals, i, al llarg de les sessions que hem anat fent, que hem anat duent a terme aquí, a la comissió Castor, hem anat veient els despropòsits que comporta Castor, i, per tant, és obvi que, tal com vostès expliquen, han patit i pateixen aquests danys morals que, malgrat que no són visibles, com apuntava, nosaltres no els hem de menysprear, i, per tant, han de rebre el nostre suport, de tota la comissió i també del grup parlamentari que jo represento.

Pel que fa a la compareixença del senyor Abad, president de Cecot, agrair-li també la seva presència aquí, per haver acceptat venir en nom de Cecot a aportar més informació a la comissió; també per haver estat atents, des del primer moment, davant d'aquests informes desaconsellables al voltant de Castor i de la falta d'estabilitat que tenia, i de reaccionar en el moment en què ho van creure convenient. Compartim la diagnosi d'aquesta dubtosa legalitat que vostè ha esmentat amb relació al projecte, i, sobretot, compartim que cal actuar per evitar que es tornin a repetir casos com aquests, casos com aquest de la plataforma Castor.

De la seua iniciativa, de la iniciativa de la patronal Cecot surten, per exemple, recents sentències del Tribunal Suprem, com ja hem comentat, en què hi ha una decisió favorable cap a vostès, en aquesta reivindicació que fan, per tal que els usuaris de gas no hagin d'assumir el cost d'aquesta inversió fallida, com és el projecte Castor. Recollim el seu testimoni des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i els donem, novament, les gràcies per haver comparegut aquí.

I, a continuació, passo la paraula al meu company Narcís Clara.

El president

Gràcies, diputada. Diputat.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president. Tot i que ja ho ha fet la meua companya, doncs, agrair la compareixença de tots vostès en aquesta comissió. Bé, jo ja els avanço que els meus coneixements en geologia són molt molt minsos, i que, per tant, les consideracions que faré seran de caràcter general, i, quan en faci alguna de caràcter més concret, serà per argumentacions, doncs, que jo hagi pogut conèixer i que ja referenciaré en el seu moment.

Bé, el projecte Castor es va haver d'aturar degut a un episodi de terratrèmols, de setembre a octubre de 2013. En conseqüència, debatre sobre les causes geològiques és, probablement –i, per això, faig referència als dos representants del Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya–, l'aspecte més rellevant.

Manifestar-los, d'entrada, que soc conscient que moltes de les preguntes que es poden fer respecte d'aquest subjecte, d'aquest assumpte, no admeten respostes deterministes –això és obvi–, i, per tant, es pot parlar d'indicis, de riscos i de probabilitats, com ja s'ha fet i com era natural d'esperar, perquè jo soc el darrer en parlar, és del tot coherent i necessari, donada la naturalesa del problema tractat. De fet, així és com es prenen decisions en molts àmbits de la societat contemporània; no entraré en detalls, però hi ha moltíssimes decisions que es prenen en funció de riscos i de probabilitats, i, per tant, que ho fem aquí no és res de nou, i és el que s'hauria de fer, eh? Que quelcom depengui de probabilitats no vol dir que no es puguin prendre decisions.

Bé, el senyor Giner, el doctor Giner ja va comparèixer en aquesta comissió i ens va parlar, doncs, també, d'injecció de gas, de quantitats, de cabals, com, per altra banda, podem trobar en el *paper* de l'MIT, de Massachusetts, i aquí voldria dir que, és clar, ja no és el model geològic, en aquest cas; qualsevol model que depengui de paràmetres, si associem a aquests paràmetres valors erronis, no podem esperar que els resultats siguin bons, és igual quin model sigui. Per tant, si parlem de porositats, si parlem

de volum d'emmagatzematge i els valors, com sembla que és, perquè, ara com ara, diria –i si m'equivoco, doncs, vostès me rectificaran, evidentment– que el *paper* de referència és el de l'MIT, hem de concloure que la relació directa entre les injeccions de gas i els terratrèmols està comprovada. Ja que parlo del *paper*, en aquest *paper* es contradiu que la causant sigui la falla de Castor, i, en canvi, que ho és la d'Amposta. Si no fos així i vostès saben d'alguna altra que ho contradigui i que estigui publicat en una revista de referència, òbviament, després, això ho qüestionaria, però, modestament, diria que no, abans.

Respecte a qüestions ja una mica més concretes; a mi em preocupen molt els motius, és a dir..., i ja se n'ha parlat, però hi vull fer èmfasi i ho vull tornar a dir, perquè per mi és molt important. Hi havia motius per no donar la llicència? És a dir, el sentit comú i la responsabilitat política sembla que aconsellen que no s'havia de donar –«sembla», no; jo diria que gairebé és segur– la llicència, que no s'havia de donar la concessió, perquè –i s'ha dit aquí– no hi havia prou coneixement geològic i ha passat el que ha passat. És a dir, el que ha succeït no es pot negar, òbviament.

En altres paraules, és versemblant de pensar que hi havia raons per les quals es podia establir que els riscos de terratrèmols eren massa elevats? I aquí, al professor Escuer, jo voldria afegir quelcom. S'ha parlat de que un compra un número de loteria –hi estic molt d'acord, no?, el risc és això, vostè té una probabilitat, si té una probabilitat de zero punt zero, zero, zero, zero, u, doncs, és un número de loteria–, però, és clar, si vostè injecta gas en un magatzem, suposat magatzem de gas, que això li fa incrementar els seus números de la loteria amb uns quants milers, és obvi que és una mala decisió; potser un o dos números més seria acceptable, no ho sé, això ho han de decidir els tècnics, fins a quin valor –fins a quin valor, ho han de decidir els tècnics, no?–, el lliurar a partir del qual és acceptable o no és una decisió tècnica, els polítics no hi hem de fer re; bé, hem de seguir les indicacions, òbviament, que es donen. Si hi han dubtes, si hi ha contradiccions, després, naturalment, s'ha d'arribar a una decisió.

Segona qüestió. És a dir, era viable aquest emmagatzematge? Ara ja es veu que no.

Una altra qüestió, que està relacionada amb el model geològic i dels paràmetres, és a dir, l'extensió, l'extensió del magatzem. Ja sé que és un valor, però és molt important. El doctor Giner apuntà dues possibles causes per les quals era una dada errònia. Una era que hi havia una línia sísmica manipulada, i una altra és que hi havia una diagrafia mal interpretada. Bé, no sé si vostès tindrien una opinió al voltant d'aquest fet.

Conseqüències. Hi hagué, crec, uns vint-i-un terratrèmols de magnitud superior a 2,5 i un 4,2. Segons l'article, l'estudi de l'MIT, es podia arribar a 6,8. És clar, les conseqüències eren molt més grans. Podem dir que, sortosament, ens vam quedar amb un 4,2, doncs, però això no vol dir, de cap de les maneres, que fos una bona decisió, en absolut. Bé, es va haver de tancar, està clar que no, però hagués pogut passar quelcom de molt pitjor. Quines conseqüències personals, socials, econòmiques i mediambientals es podrien haver esdevingut, per exemple, si hi hagués hagut un terratrèmol ja no diguem 6,8, però entre 5 i 6, posem-hi, per no ser excessivament catastrofistes? El senyor Recaredo va dir, en el seu moment, diu: «La falla no se ha movido.» I, ara, sabem que fou la falla d'Amposta –a menys que no hi hagi algun estudi en contra– i que és una falla viva; per tant, sí que es va moure, entenc. (*Pausa.*)

El president

Sí, pot acabar, perquè així el senyor Rovira, com que ha de marxar a dos quarts...

Narcís Clara Lloret

D'acord. És que ja estava perdent... (*Veus de fons.*) Bé, d'acord.

El president

No és tallar-lo, eh?, és que, si no...

Narcís Clara Lloret

No, no; ja l'entenc perfectament. Bé, del desmantellament se n'ha parlat molt. Simplement, jo crec que, pel que he pogut entendre i llegir, és més, la majoria dels raonaments són favorables al desmantellament, i, aquí, potser, la pregunta important és: en quines condicions s'ha de fer el desmantellament? Aquesta.

I, finalment, naturalment, si hi estan d'acord a..., aquesta fa a l'auditoria tècnica, però m'ha semblat que sí, que proposa el Síndic de Greuges.

Tinc més preguntes, però em penso que potser serien també una mica redundants amb tot el que ja s'ha dit.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Si de cas, si té més preguntes, com que podem fer un segon torn, si es considera pertinent... Per tant, senyor Rovira, comencem amb l'ordre, i, llavors, vostè, quan hagi de marxar, marxi, i després ja continuarem amb la resta.

Raul Rovira Navarro

Moltes gràcies, senyor president. A veure, jo volia, primer, respondre al company de les Terres de l'Ebre. Vostè se'n recorda, quan era regidor, que va haver-hi un canvi marítim entre Sant Carles de la Ràpita i Amposta per l'Aluet, me sembla? Se'n recorda? Estava vostè de regidor, en aquell temps? Bé. Doncs, se va fer este canvi marítim, perquè hi havia una de les dos poblacions que va dir: «Ep! Això no és correcte.» S'ha de fer el canvi marítim, se va demanar a Capitania. Els meus companys de Madrid s'han fet un fart de buscar al Ministeri de Foment i encara no han sabut i no saben a hores d'ara a què ve este canvi marítim. Qui el demana? Per què el demana? El que sí que sabem és que, de la nit al dia, al *Boletín Oficial del Estado*, número 56, de l'any 2008, surt lo canvi marítim, lo districte marítim, i diuen: «Si la ratlla passa pel mig del Castor, la part de Castelló passa a ser més gran i la part de Tarragona passa a ser més menuda.» Clar, nosaltres, després, quan preguntem en acte judicial a què es deu això, ens diuen: «Ah, és que a Castelló el nivell sísmic és baix, i, per tant, no cal un impacte de valoració sísmica.» En canvi, si esta ratlla hagués estat, com estava, al principi, a Tarragona, pel simple fet d'haver-hi nuclears i químiques, sí que s'hagués hagut de fer un informe de valoració sísmica. O sigui que aquí nosaltres ens trobem una mica sobtats, preguntant: «Bé, i este canvi, qui el demana?» Encara no ho sabem ara. Això ho dic perquè, clar, quan un vol canviar un límit, algú ho ha de demanar i dir: «Escolta, canviem este límit per alguna qüestió particular, social, no ho sé, de disponibilitat.» Encara no sabem ara, este canvi, per què es va produir.

Ara els respondré una mica en general. La companya de la CUP mos ha preguntat quin recorregut li veiem. Sincerament, fins al 17 de gener, jo ja pensava que havia perdut quaranta sessions fent lo «paripé» al tribunal. Però el 17 de gener mos ve una persona que va marxar ans d'acabar la injecció i, segons se mos diu a nosaltres, *vox populi*, marxa perquè no està conforme amb lo cabal d'injecció. És este senyor que ve el 17 de gener i jo li pregunto: «–Escolta, que, el cabal d'injecció, qui el marcava? –Jo, que he fet un *planning* de cada injecció. –Qui te l'aprova? –El meu cap. –I això on va? –A Escal. –I Escal què diu? –Que hem d'augmentar el cabal i reduir el temps perquè tenim uns terminis administratius.» Això ho respon lo senyor Corello en seu judicial. O sigui que, més lluny d'això, és cert.

És més, no és normal que el jutge truqui a l'advocat, que, en este cas, era jo, preguntant-me: «Señor letrado, ¿dónde está el informe ese que usted dice?» Dic: «No, señoría, el informe, yo se lo pregunto al técnico y él me comenta que lo hizo. Este informe yo no lo tengo y en actuaciones no está.» Els haig de dir que hi han setze gigues de documentació en este procediment, o sigui, tinc un llapis de setze gigues i ja no m'hi cap res més ja. I, en tota esta documentació, estos *plannings* no estan. El jutge va quedar..., me va dir a mi, perquè jo li vaig dir: «Señoría, ¿que los pido yo o los va a pedir usted de oficio?» Diu: «No, no. Tranquilo, que los pido de oficio». O sigui

que Escal mos ha proporcionat, al jutjat, molta informació, però hi ha part d'informació que no mos ha proporcionat. Llavors, clar, això, com a juristes, mos xoca.

Després del dia 17, possibilitats més que el dia 16. Per què? Perquè, per fi, hem enganxat una sèrie de contradiccions que poden anar..., o sigui, donar-nos una mica més d'ales. De moment, el jutge hi està interessat, per tant, ja és bo, si no, això s'ha gués acabat en dos dies.

Pel que respecta a la relació causa-efecte, l'informe Massachusetts és claríssim. Hi ha una part que diu: «Que queda objetivamente probado que el hecho de inyectar el gas provocó los seísmos.» O sigui..., i, home, nosaltres quan mos plantejem anar a via demanda civil, què passa? Diem: «Ostres, mos falta que algú mos pugui dir que això, la relació causa-efecte, se dona, perquè, sinó, quan arribem al tribunal civil mos trobaríem que el jutge diria: “Pero esto puede ser por la inyección o porque se ha caído una piedra en África”.» Clar, la relació causa-efecte no la teníem demostrada sense l'informe Massachusetts. Quan arriba este informe, nosaltres tenim clar, com a advocats, que, escolta, pareix que sí que podem demanar danys morals.

Los danys morals, aquí, a Espanya –bé, allà, a Espanya–, són..., vagament, o sigui, Espanya diu a vegades que sí, quantitats molt petites, diu que no. Quan arriba a Europa, això se tradueix en quantitats augmentades considerablement, i Europa, normalment, los danys morals van més avançats que en este estat, contempen que els danys morals sí que veritablement existeixen, sí que existeix que el mateix tècnic de..., este senyor que estava declarant digui que ell a casa estava dormint i va sentir dos terratrèmols. Quan el jutge va sentir això, se'l va quedar mirant amb un cara de «primo» dient: «Tu, que eres lo..., d'injecció, vas sentir els terratrèmols?» «Sí.» I que senti que del 10 al 15 de setembre van continuar injectant, després de que l'Observatori els digués: «Escolteu, que hi han terratrèmols!»..., fins al dia 18 no van parar d'injectar. Com diu el meu company, quan hi va anar la Guàrdia Civil, estaven injectant. Clar, després de tot això, sí que es veu una mica més de recorregut penal, però, evidentment, lo lletrat este que està davant de vostès creu que...

A l'altra part tenim advocats d'Escal, algun d'ells en lo cas Gürtel; o sigui que quan veus a la tele..., veus la persona que està davant teu, la veus que està al cas Gürtel, al cas Rodrigo Rato, dius: «Vaja, són bons advocats, no són d'estos...» I davant també tenim l'advocat de l'Estat. Nosaltres estem: una trista dona, que és la meua companya, Mercè Boix, i Aplaca. I el Ministeri Fiscal, que este ja no l'havíem d'haver. I davant tenim tota la cavalleria.

Clar, quan mos pregunten a nosaltres: «Quin recorregut veieu?», bé, veient les armes que hi han, ho veiem una mica negra. Evidentment, ara tenim més esperances, però no per això volem tirar campanes al vol, perquè veritablement ho veiem complicat.

Abans s'ha comentat aquí, per part d'alguns dels diputats, que..., els danys físics. Els danys físics, en dret, només hi ha una manera de demostrar-los: que abans dels terratrèmols tingues una acta notarial dient que la casa teua està en perfecte estat, perquè, després dels terratrèmols, quan venen los pèrits de l'assegurança, te diuen: «Ah, i jo com sé que això no ha sigut que s'ha mogut la casa? Com sé que no ha sigut que ha passat un camió pel carrer i ha provocat un moviment?» I, clar, les asseguradores te diuen que, si no hi ha la relació causa-efecte entre el dany físic que tens tu i els terratrèmols, les assegurances no responen. I en una demanda civil, en este cas, té tots los números de perdre's.

Per què nosaltres anem...? No és pels danys morals, perquè els danys morals, en un cas així, se suposen, no cal demostrar-los. L'angoixa se suposa. O sigui, la nostra..., Aplaca té contractat un psicòleg que determinarà, a cada persona que participe de l'associació i que vagi a demandar, quina afectació té, moral. Clar, és més fàcil demostrar el dany moral, perquè tenim tots los arguments damunt la taula, que no el dany físic, perquè, veritablement, no ho seria.

Per altra part, el que sí mos sobta també en lo dany físic és que sempre se mos demana la càrrega de la prova a ciutadans. Tu has de provar que, abans d'això, no

tenies res. O sigui, la càrrega de la prova va per a nosaltres. Los advocats de l'assegurança ho tenen clar: tu has de demostrar que no tenies danys. Si no ho demostres, no..., tenies danys. Nosaltres diem: «Escolta, el legislador alguna cosa haurà de fer; que posi la càrrega de la prova damunt de les assegurances.» Perquè, clar, amb tres-cents terratrèmols, jo crec que hi ha base més que sòlida, i més després de l'informe Massachusetts, per dir: «No, no, no, estos danys físics són conseqüència dels terratrèmols», però no, per desgràcia, amb esta legislació, la càrrega és nostra. I a nosaltres ens és molt difícil demostrar la càrrega de la prova.

Per tot i més, donar-los les gràcies per donar-mos l'oportunitat d'estar aquí, lamentar que no pugui estar molt de temps més amb vostès, i agrair-los la feina que fan.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Si de cas, esperem que no arribi tard a la reunió que tenia. Per tant, ara sí, el torn del senyor Ferrando. Endavant.

Joan Ferrando Domènech

Bé, continuant, només volia afegir, en això dels danys físics que mos deien, que la dificultat és esta. Van haver danys físics? Doncs, nosaltres, l'únic que podem dir, o almenys jo, l'únic que puc dir és que aquells dies dels terratrèmols mos va sobrevindre –al territori, però, sobretot, a Alcanar, i la Ràpita potser també; la part de Vinaròs no tant–, una allau de periodistes, de gent que volien informació i volien saber coses i com era això dels terratrèmols i tal. I, clar, trobaven una entitat, que era la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia –i van estar aquí Evelio i la Cristina, pràcticament, doncs, que són los capdavanters de la plataforma; jo també estava en esta entitat–, que trobaven allí un punt de referència. Una gent que això ja ho havien demanat, però no només amb manifestacions al carrer, sinó amb paper, amb alegacions dins del procés administratiu, amb insistència, en seu parlamentària.

Hi havia..., no sé si els ho van ensenyar ells, però aquí porto el primer tríptic, per enganxar una mica amb el que diem. Este és lo primer tríptic que nosaltres vam editar, i és en el que, al segon punt..., una miqueta «plataformerero», evidentment, i també –enganxant amb la pregunta que em feies tu, Maria–, perquè es vegi la falta d'informació total, perquè la veritat és que tota la informació l'havíem de traure, doncs, d'internet, d'alguns enginyers...

A la primera assemblea que vam fer..., intentaré no allargar-me, eh? A la primera assemblea informativa que es va fer, que la vam fer a l'auditori d'Alcanar –en so endemà la vam tornar a repetir al centre cívic, que és molt més gran, perquè no hi cabíem–, allí van acudir gent de l'urbanisme, perquè a les finques que s'afectaven hi havia projectat un camp de golf; gent que sí que havia anat amb coneixement a veure quin era lo projecte del Castor, però era difícil per a nosaltres entendre allò. De fet, a la primera pancarta que vam posar, ficàvem «No a la regasificadora». El senyor Del Potro se'n va riure, doncs, d'aquí a allà, perquè, clar, confondre un magatzem submarí amb una regasificadora..., però nosaltres ho fèiem amb tota la bona voluntat, perquè allí sentíem campanes i tal.

Però nosaltres, als efectes de la planta de tractament de gas –i ja veiem el que era–, posàvem lo perill de la inseguretat com a primer efecte negatiu. I allí ja posàvem que augmentava el perill de terratrèmols. I amb això vull dir que la informació era molt poca, i que, si s'hagués fet una cosa..., jo, per circumstàncies personals, vaig ser el primer que vaig ser convocat pel senyor Recaredo del Potro a Benicarló, al Parador de Turisme, allí a Benicarló, i és una cosa que li vaig dir quan ell me va començar a ensenyar alguna cosa: «Señor del Potro, ¿y esto por qué no lo decían a la gente?» I ell me va contestar: «Ah, no caímos.» «Pues hay que caer» –li vaig dir–; «hay que caer e informar a la gente de lo que hay», perquè moltes coses..., vull dir, nosaltres, si mos hagueren fet –aquí ha sortit– allò dels riscos, si mos haguessen presentat –també s'ha alludit aquí– un informe de riscos ben fet, si mos haguessen dit:

«Mireu, és que hi ha perill de que hi hagen alguns terratrèmols, que probablement no faran cap mal», doncs, això la gent ho haguéssim entès. Però, clar, és que jo estic convençut que l'empresa no volia acceptar que hi haguessen riscos. I, si ho volia i ho acceptava, no volia que es fes públic, perquè això podia ser un fre per a tirar avant el projecte.

Per tant, quan a nosaltres se mos demana ara si hi han hagut mals físics, doncs, algun n'hi deu haver hagut, clar, però lo company ja ho ha dit: lo síndic ja va recomanar, per exemple –i penso que va estar en vigor i tot–, que la Generalitat de Catalunya designés uns experts per a que es pogués fer un peritatge per a informar sobre los riscos físics, però, la veritat..., i nosaltres vam donar molta informació a la gent. Hi va haver gent que va presentar fotografies i es va fer algun..., però el que..., les dificultats estes de poder demostrar, doncs, no les vam tindre. N'hi han hagut, però no ho podem demostrar.

«Què va fer l'Administració» –preguntava Maria– «després de que nosaltres, amb moltes dificultats, busquéssim la informació esta i poguéssim divulgar-la?» La nostra idea sempre va ser divulgar la informació que teníem a la gent i vehicular este «no al projecte», este «no el volem» que dèiem, de la forma que poguéssim. És que no sabien..., jo estic segur que ni l'Administració sabia entendre de què anava això, de què anava este gran magatzem submarí a vint-i-dos quilòmetres de la costa. I, per tant, era difícil de que informés.

L'Ajuntament de Vinaròs, que va córrer molt en donar permisos –i ja els ho han explicat molt bé, tot això–, jo crec que no sabia exactament de què era. I ara, quan a la gent de Vinaròs se li pregunta al carrer..., però no a qualsevol, sinó, per exemple, presidents d'associacions de veïns que van donar molt de suport i que a nosaltres mos boicotejaven reunions quan anàvem amb los nostres tríptics i tot això, ells te diuen: «Mos van enganyar, però mos van enganyar claríssimament.» Ho diuen a la tele i mos ho diuen a nosaltres. Però jo crec que los van enganyar amb lo sentit de dir-los: «Ep, a esta gent que diuen que no, estos són los del no de sempre, a estos no els fésseu cas. Estos el que volen és que s'ho enduguen, que ho portin cap allà.» És això el que els dèiem, però que ells ni ho sabien tampoc.

Sí que vam fer coses; per exemple, la Generalitat de Catalunya va activar el Sismicat –que no sé si s'ha activat mai més, ja, o s'havia activat mai més–, que va ser una gran cosa. Penseu que lo moviment civil, en aquell moment, lo moviment ciutadà hagués pogut encendre com una bomba tot allò, perquè la gent estava molt nerviosa, i, tanmateix, vam ser capaços de..., juntament amb l'ajuntament nostre i la gent que mos donava suport, doncs, vam tindre la tranquil·litat, i dir a la gent que, bé, que ja s'estava damunt del tema i que estiguessen tranquils.

Sí que van fer una mala propaganda a Vinaròs –molt mala–, l'empresa, perquè va començar a prometre coses que l'Ajuntament actual de Vinaròs encara està «apetxugant», perquè van confiar de seguida en no sé quants centenars de milions d'euros i no sé què, i s'ho van gastar i després ja no els han pogut cobrar, perquè resulta que venia el carnaval, que és ara al febrer, i van gastar. Van organitzar una excursió a Bermeo de tota una..., periodistes, de tota una sèrie de gent, entitats que van anar allà i van veure-ho. I diuen, després mos van explicar que, bé, el magatzem submarí, també, de gas de Bermeo és diferent, perquè allò està posat en un jaciment de gas, no de petroli. Bé. O sigui que és veritat tot això que van fer l'empresa i l'Administració, amb esta idea sempre de que allò s'havia de fer perquè portava molts llocs de treball i portava un benefici molt gran, i que lo moviment opositor l'únic que volíem era, doncs, que no es fes i que, d'alguna manera, es fes al nostre territori.

No sé si contesto tot el que m'heu dit. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Ferrando. Endavant, senyor Abad.

Antoni Abad i Pous

Senyor president, deixi'm cordialíssimament dir que em sento una mica aclapat, perquè soc amateur i tinc tantes preguntes a respondre que m'agradaria, doncs, fer-ho fins al darrer detall. Ja sé que això..., ja ho veig inabordable...

El president

Té deu minuts, però tranquil, que serem flexibles.

Antoni Abad i Pous

...però procuraré, doncs, d'atendre a tothom.

A veure, jo vull partir de confirmar que el missatge que els he traslladat és com pensem els empresaris el 2019. I quan, en les conclusions, els començava dient que les empreses i els països amb bons valors van més bé, n'estem convençuts; i que, més enllà de cuidar de les nostres empreses, procurem que, quan parlem, doncs, això ho sapiguem traduir, i ho sapiguem traduir en el nostre dia a dia.

En la darrera Nit de l'Empresari de Cecot, l'octubre passat, parlàvem d'apoderament social, i també en les conclusions parlava de lideratges col·laboratius, perquè no pot ser que, encara, les inèrcies de fer política a Espanya i a Catalunya..., ho torno a dir des del màxim respecte, però és que la política va per sobre nostre. I quan dic «nostre», doncs, és..., el que puc avui explicar és amb relació a la societat empresarial, que no vol dir totes les empreses i tots els empresaris, perquè els comportaments no són els mateixos, i ara m'hi referiré. Però aspirem a tenir una relació en el mateix pla i nivell, perquè, com que, a més, hem de viatjar molt per tirar endavant els nostres negocis, creiem que en aquests països en què ens emmirallem hi ha aquesta dinàmica de diàleg permanent, discret, però que política i societat empresarial, doncs, acorden, dissenyen... practiquen el prova-error, i no els fa por el partenariat públic-privat, perquè, al final, resulta que... Jo era molt jovenet, però ja vaig llegir un dia un ideòleg del Partit Socialista que deia: «Nada más progresista que administrar bien el dinero de todos.» I vaig pensar: «Calla...»; que això, a més a més, avui ens porta una altra percepció, que és que ja estem cansats de pagar tributs i tenim mentalitat de contribuent. I quan passa això, resulta que, si vols contribuir, t'estàs autorresponsabilitzant de que «haig de contribuir», perquè això forma part de viure en societat, i, a més a més, doncs, hem de procurar que..., ens volem comprometre, conjuntament amb les administracions, a que s'apliquin de la manera més eficient, acordant també les prioritats.

Experts, molt poc (*rialles*), però sí que hem vingut a explicar l'acumulat del que hem anat, doncs, aprenent per aquest viatge del tema Castor, però tampoc la paraula «experts» potser ens és escaient. El que sí que ens alarma és saber que hi va haver un govern, i d'un color, que és el que va donar l'oportunitat i va oferir un contracte, que no hem vist mai a la vida, a un empresari, i va ser un altre govern, i d'un altre color, el que el va resoldre, i, a més a més, doncs, fent-ho amb urgència –que potser no calia córrer tant– i fent-ho recaure sobre els consumidors, que sembla que és el que ara queda descartat.

Qui pagarà? És clar, la primera resposta és que, si ho traïem dels clients, ho han de pagar *los presupuestos generales del Estado*, que som tots els que som clients i més, eh? Però, aquest sentit de «no carreguem més el preu de les energies» és que és bàsic que a Cecot el tinguem, eh?, i més des d'una realitat manufacturera i industrial com els Vallesos, però és que, a més, no és just que això es faci d'aquesta manera.

Que el que anem esbrinant uns i altres i el que encara està, doncs, a diversos jutjats pot arribar o no a que hi hagi uns altres que siguin uns responsables i que els toqui pagar a ells? Pot arribar, això, però, d'entrada, nosaltres el que preteníem és no encarir l'escandall d'uns sectors, que, a més, ens convé que tinguin màxima competitivitat, i, per tant, màximes possibilitats de venda en el mercat domèstic, però també en l'exportació.

I tinguem clara una cosa, eh?, que el grup –el grup–..., i, és clar, tot deu ser *presuntamente*, gairebé, perquè t'has de cobrir, avui; paraula que dius, vigila, no? Però en el

que jo crec que no hi ha dubte és que el Grup ACS el que va fer és construir-ho tot. Per tant, construir-ho amb un, evidentment, marge, doncs també de benefici, i cobrar-ho. I després hi havia una altra empresa, que era la concessionària, eh? Però, per tant, ja hi ha tot un recorregut d'inversió fet per un grup, que també participa majoritàriament de la concessionària, perquè ja ho ha fet i ho ha cobrat, eh? Vol dir que això va així.

I quan em pregunteu sobre la sentència de..., aquestes dues primeres favorables del Tribunal Suprem, no entra, eh?, no entra en el fons i ja li va bé el paraigua del Constitucional de que això ara és, doncs, no constitucional, i, per tant, per aquí ja en surt. Però torno a explicar una cosa: aquests 118 milions que de moment ja tenim, doncs, per ser sentència ferma, segurs, hi ha molts conceptes aquí, eh? Vol dir que, de moment, el que ja sabem és que hi han temes que tenen a veure amb el manteniment, amb *deudas històriques* i altres conceptes, que cal rascar molt per imaginar que allò hi està vinculat. I també ara hi ha temes de principal i interessos d'aquests 1.350, que es poden convertir en més de quatre mil. Per tant, com que, a més, la Comisión Nacional del Mercado y de la Competencia també ja li ha dit a Enagas «para»..., perquè Enagas, que és una empresa on deu haver-hi *golden share* de l'Estat espanyol, doncs, va ser la que va pagar de comptat, amb un finançament a trenta anys de tres entitats bancàries. Bé, doncs, ara, és clar, ara hi ha un moment de paràlisi; vol dir que ara els que ja reclamen són els tres bancs, perquè no cobren, perquè ara els han dit que, aquí, tot aturat.

I el retorn al client, que se'ns preguntava també, és clar, això és com complicat, perquè els que hauríem de rescabalar-nos som tots nosaltres, sobre els períodes de la sentència, si demostrem que, en aquell període, nosaltres vam consumir i pagar. I això..., els miro a tots vostès, perquè això va a tots els clients, persones físiques i empreses. Això segurament és tan impossible –tan impossible–, perquè quedaria, a més a més, suposo que majoritàriament no reclamat o no demostrat, que sembla que el que està pensant el Govern –hipòtesi, eh?, això– és de «doncs, ja ho descomptaré de futur». Vol dir que això sembla que vagi en aquesta línia, de «ja ho descomptaré de futur». De moment, no en tenim més detalls, oi, David Garrofer? (*Pausa.*) Molt bé. El secretari general de Cecot, que ens va molt bé que m'acompanyi, perquè, a més, també en sap molt els detalls.

Llavors, transició energètica. Bé, una cosa que també ens agrada repetir molt des de Cecot és que avui som un país poc homologable internacionalment, eh? Espanya, i aquesta Catalunya en bona mesura, perquè hi han molts esquemes i moltes estructures que són les del conjunt de l'Estat. Però, en el tema de la transició energètica, és clar, anem molt endarrere, i en som molt conscients, perquè és..., a més, una altra qüestió que entenc que no els ha d'estranyar; de que en parlem molt, a comitès executius i juntes, sobre aquest tema; i sobre l'autoconsum, eh? –i sobre l'autoconsum–, perquè ha canviat tant la tecnologia i ha variat tant el preu, que tots els esquemes que portin a autoconsum, i, per tant, a energies sostenibles i renovables, doncs, hi estem molt molt inclinats. Ara, hi ha d'haver un marc, un marc que funcioni segur, i que, al final, també, si hi ha possibilitats de reduir el preu de l'energia, doncs, a això també hi aspirem, a que pugui ser així. I, quan parlo del preu de l'energia, vull dir el cost de fer-la, d'obtenir-la, perquè llavors, aquí, si tornem als pressupostos generals de l'Estat, resulta que en temes del que paguem amb relació al que costa, hi ha un conjunt, jo deia, d'externalitats que se sumen, que no coneixem, però que està al final a la tarifa. I això, per transparència, ens convindria molt a tots, de que tant electricitat com gas, hi hagués, doncs, el coneixement del que són, el cost intrínsec i el que s'hi afegeix.

Per últim, jo crec, senyora Sirvent, que..., m'agradaria estar proper, com a empresari –o ens agradaria estar propers, com a empresaris–, al que vostè expressa, perquè, al final –miri, ara l'hi faré com una caricatura–..., però si l'obsessió fos l'Ibex 35, són trenta-cinc empreses. Per tant, escolta'm, posem-nos amb aquestes trenta-cinc, a veure què fan, que deuen ser els dolents..., que tampoc hi estic d'acord, eh?, en que siguin els dolents, però mirem-los aquests, però no renunciem al que fan els països que ens

agraden, que és que confien, que és que confien tots els uns amb els altres, i que l'especialització de les empreses en la gestió és l'única manera a on ens podem dotar de millor preu i de millor capacitat de continuar estant al capdavant amb tot l'impacte de la tecnologia. I això –això–, el bé comú i la bona fe, no és una qüestió d'ideologia, és una qüestió alhora de pressupostos, de ser precisament molt professionals.

I acabo. Hi ha una figura, una plataforma que es diu FERA –una fera amable–, que vol dir Fòrum d'Entitats per la Reforma de l'Administració, i que ja fa uns quants anys, vam arribar, després d'un any de treball, a una conclusió unànime. Aquí hi havia escoles de negoci, els representants dels dos sindicats de la funció pública més importants de Catalunya, la Cambra de Comerç de Barcelona, la Taula del Tercer Sector i Cecot. Bàsicament, jo crec que érem aquests. I la conclusió, entre altres coses, era –entre moltes altres; que jo crec que és un document que hauria de ser..., i, en certa manera, s'hi ha anat treballant sempre des dels governs– que s'han de professionalitzar els equips de les administracions per millorar la compra pública, i per ajudar-ho a fer també a les empreses mitjanes i petites, perquè, en els països més avançats, hi han quotes reservades per a la compra pública a empreses pimes, i per a la concessió i col·laboració aquesta publicoprivada. Per tant, no partim de posicions que jo crec que responen poc a aquest, jo dic, interès general i bé comú, que és administrar bé.

Per tant, sí, el que hem dit ho torno a dir: aquesta manera de procedir, aquesta manera de contractar no és el que és ser empresari.

El president

Gràcies, senyor Abad. Seria el torn del senyor Pérez.

Ramon Pérez i Mir

Sí, hola. Jo aniré responent a part de les preguntes, qüestions que se'ns han plantejat als geòlegs –així ens ho repartirem amb el Joan–, i ho faré, una mica, per l'ordre, però aquelles coses que s'han dit per part de tots els grups, doncs, amb una vegada, evidentment, n'hi haurà prou.

El representant de Ciutadans comentava el tema de l'ús de la benzinera del..., com a benzinera del projecte Castor. Ja s'ha comentat que això no..., havia sigut una forma de fer una pregunta. Jo ja tenia anotada la resposta a donar-li, que era que jo almenys no en tenia ni la més remota idea; ho desconeixia. Però, en qualsevol cas, crec que això fora tornar-se a equivocar amb el mateix, no? No es tracta de buscar a veure què en fem, d'això, per salvar la papereta, no? Aquest no és el problema, de si se'n fa una benzinera o se'n fa un parc temàtic. No. El tema és estudiar aquesta instal·lació, si serveix per al que havia de servir. I si serveix, actualitzar-la, i si no serveix, doncs, actuar en conseqüència.

Vostè, igual que tots els grups..., de fet, això ho han preguntat tots, han comentat el fet de la taula tècnica; que, bé, en opinió nostra, doncs, qui l'hauria de formar i com s'hauria de formar? Jo el primer que plantejaria és quin hauria de ser l'objectiu d'aquesta taula tècnica. Per a què? –per a què? Perquè si aquesta taula tècnica s'ha de crear amb l'objectiu de que cobreixi les espatlles a segons qui, val més no crear-la, evidentment. Si els partits polítics que van estar governant a l'Estat espanyol en un moment i en l'altre –el Partit Popular i el Partit Socialista–, que són els màxims responsables polítics d'aquesta infraestructura, volen crear una taula tècnica per a què la conclusió final sigui que tot ha sigut un problema tècnic, doncs, evidentment, crec que el millor és que cap tècnic s'hi apunti, en aquesta taula tècnica, perquè aquí em sembla que és més que evident que les responsabilitats tècniques..., és possible que n'hi hagi, però potser que també s'hauria de començar a parlar de les polítiques.

Per tant, el primer fora saber per a què, per a què es vol aquesta tècnica. Si és per a buscar la veritat del que ha passat allà i per a saber exactament com funciona el model geològic i per a saber què ha passat, doncs perfecte i endavant. Però aquí s'hi suma un altre problema, i és que, com en d'altres temes, quan hi ha processos judicials, és molt difícil seure en una taula a parlar amb llibertat, no? Aquí també

passa. Les persones que més en saben, d'aquest tema, doncs, són evidentment els tècnics d'Escal –són els que més en saben. Ells són els que han fet tots els estudis, són els que han pres la majoria de les decisions, són els que estaven allà quan es feien les injeccions de gas. Per tant, són els que més en saben. I estan imputats; estan imputats judicialment. Per tant, molt em sembla que asseure's en una taula a parlar tranquil·lament del que saben per al bé del coneixement, doncs, no serà el que els aconsellaran que facin, els seus advocats.

El mateix passa amb l'Instituto Geológico y Minero de España; que els tècnics que en el seu moment, doncs, van prendre decisions davant d'aquest projecte, n'hi ha que estan imputats judicialment. Doncs està clar que aquesta gent han d'estar a la taula, perquè al final són els que més s'ho coneixen, no?, però, mentre hi hagi imputacions judicials, jo crec que és molt difícil que es puguin asseure a parlar amb llibertat.

A títol genèric, evidentment, un cop superat tot això, doncs, està clar, aquesta taula s'hauria de crear –fora bo– i hauria d'estar formada, primera, amb l'objectiu de conèixer la veritat, i, segona, per experts, que poden ser de casa nostra, de fora, o, evidentment, d'on sigui, no? Per tant, això de la taula està bé, però s'ha de saber, primer, per què es vol.

El representant del Partit dels Socialistes parlava de..., ha dit «negligència»; si creïem que hi havia hagut algun tipus de negligència i per part de qui. Una mica, ja ho he dit, no?, «negligència» jo no m'atreuria a dir-ho; ara, responsabilitats, sí; responsabilitats és evident que n'hi ha d'haver en una cosa d'aquestes. Però està clar que quan es veu com han funcionat la contractació i els processos d'adjudicació i tot plegat en aquesta obra, jo crec que les primeres responsabilitats que s'haurien de buscar són les polítiques –són les polítiques. No es tracta d'anar a buscar les responsabilitats tècniques per cobrir les polítiques, perquè parlem de molts molts milers de milions d'euros, que, al final, han de pagar, doncs, els ciutadans, ja sigui via tarifa, ja sigui via pressupostos generals de l'Estat.

I, per tant, bé, és un malbaratament de fons important, que hi ha qui, per menys malbaratament de fons, ha tingut problemes força greus, no? Per tant, doncs, bé, s'hauria de veure realment de qui és responsabilitat, almenys part d'aquest malbaratament, perquè els tècnics, moltes vegades també hem de tenir o hauríem de tenir en compte com funciona el món tècnic –moltes vegades. I és que nosaltres funcionem per encàrrec, al món tècnic. I una cosa és que se't digui: «Estudia si aquí és viable fer tal cosa.» I una altra cosa és: «Fes el que sigui, però s'ha de justificar que és viable que aquí es pugui fer tal cosa.» Evidentment, això no és una forma de funcionar correcta, però és una forma de funcionar que ni el tècnic ha d'acceptar ni tampoc l'administrador ha de promoure, no? L'administrador, en aquest cas, ha de ser prou conscient de que ha de preguntar, ha de valorar, i, si és «sí», és «sí», i, si és «no», és «no». I, si cal més coneixement, doncs, cal més coneixement. Per tant, les responsabilitats, possiblement, vagin més aviat de dalt a baix que no pas de baix a dalt.

S'ha comentat també el tema del risc del desmantellament. Més d'una vegada s'ha dit a veure si hi hauria..., si el desmantellament podia ser un risc. Jo crec que això és tan senzill com que, si es decideix que s'ha de desmantellar, doncs, el que s'ha de fer és un projecte de desmantellament. Jo em veig totalment incapaç de dir com s'ha de desmantellar perquè no hi hagi risc, perquè crec, a més, que és més un tema enginyeril que no pas geològic; que hi ha una part geològica, segur, però és un tema enginyeril, però, vaja, no tinc cap mena de dubte que, amb un projecte de desmantellament fet, doncs, de manera rigorosa i tècnicament ben feta, no hi ha d'haver cap mena de risc que no sigui assumible i totalment controlat. Ara, jo no soc capaç de dir pas com.

La representant de la CUP comentava..., ens preguntava si hi havia un nexa causal injecció-terratrèmols. És evident que sí –és evident que sí. I això ja és una cosa que no discuteix ningú.

Quant a la informació geològica que ens falta, ens en falta molta; ens en falta des d'un nivell molt bàsic, ja, terra endins, el número segur que no serà correcte, perquè no ho porto preparat –no porto el secretari (*rialles*)–, però podem dir que a Catalunya podríem estar de que..., ens falta de l'ordre del 80 per cent de la cartografia geològica a escala 1/25.000 per executar; no la tenim feta. És un projecte que el ritme que porta d'execució en els darrers anys, doncs, se'n pot anar..., que la tindrem acabada de l'ordre d'aquí a setanta anys –al ritme dels fulls que fem anuals. Això, que us sorprèn, perquè ho he notat en les cares de molts, que us sorprèn, ja es va dir l'any 2005 en la Comissió d'Investigació del Carmel, i també tothom es va espantar. I en aquell moment potser eren noranta anys, i hem guanyat alguna cosa, no? Però continuem anant a un ritme de coneixement i d'investigació en geologia que és baix. Falta... I això és la geologia deduïda a partir del que tenim superficialment; quan ja anem a geologia més profunda, que aquí vol dir una investigació que requereix uns recursos econòmics importants, amb sondejos a gran profunditat, perquè hem de saber realment el que tenim a sota –no ens podem basar només en interpretacions geofísiques del món del petroli de fa quaranta o cinquanta anys; tot ha evolucionat i hem d'anar més en avant–, doncs, no tenim res, i es fa, si no res, gairebé res, per falta d'inversió i de recursos. I això és una cosa que evidentment, doncs, hauria de canviar, perquè després, quan ho necessitem, ja no hi som a temps, perquè això no es fa amb un dia. Per tant, en falta, en falta molt. Falta molta molta inversió en aquest sentit.

S'ha comentat si el projecte era necessari i per interès públic, el projecte del Castor. Jo diria que, tal com estava tot muntat, doncs, és fàcil justificar que sí, no?, perquè, si tu muntas tot un sistema energètic basat en el gas i en sistemes de cogeneració, bé, tot un sistema basat en el gas, i, a més, tens una dependència d'Algèria de tot el teu gas que et ve, doncs està clar que fora una imprudència no pensar en infraestructures d'aquest estil, perquè això sí que fora una irresponsabilitat, de que un dia no t'entens en un preu o tens el més mínim problema i ja no tens subministrament, no? Per tant, amb el model generat, sí; altra cosa a discutir fora si el model és el correcte i és el que hauria de ser, però amb el model que es va crear, doncs, sí, podríem dir que era necessari.

I, per acabar, com que s'ha comentat el tema de la transició energètica una mica, només una reflexió, perquè el motiu d'avui no és pas parlar del debat de la transició energètica, però crec que sí que s'hauria de fer aquest debat de la transició energètica, perquè s'hi està de ple, no? I el debat és que..., el que volia comentar és que, evidentment, la transició energètica és per anar a temes, doncs, d'energies renovables i sobretot energies verdes, dintre el mix energètic, que, evidentment, és un mix combinat. Un dels problemes grans que hi ha aquí en la transició energètica és la història de tal com ha anat, no? Es va començar, en podríem dir, amb una privatització de la generació de l'energia a nivell de l'Estat espanyol, que va portar a la inversió per part de molts particulars –molts privats, moltes empreses–, de parcs sobretot fotovoltaics –també temes eòlics, però sobretot fotovoltaics. Malauradament, ja es van encarregar, posteriors governs, d'això tallar-ho amb el que ja es coneix com «canviar les regles del joc a la meitat de la partida», no?, la qual cosa el que va portar és, a part de la ruïna de molts inversors en temes energètics..., és el tema de l'escarment, no?, serà difícil que algun particular més hi torni.

Però ens l'haurem de plantejar també, aquest debat energètic, a nivell de país; no només pensant en l'Estat espanyol, sinó pensant en Catalunya. Actualment, a l'Estat espanyol s'estan fent unes subhastes energètiques verdes importantíssimes, s'han fet. I hi està havent una inversió i s'estan executant projectes, sobretot fotovoltaics, enormes, molt grans, per arribar, per anar-te atansant als compromisos del 32 per cent l'any 2030. Ara bé, hi ha unes particularitats, i és que són parcs extraordinàriament grans, de grans dimensions –de grans dimensions–, amb uns costos, només per poder participar a les subhastes, que ho fan totalment prohibitiu si no ho fan les grans empreses, que són les que ja són actualment del mercat energètic. I, per alguns mo-

tius o altres, les condicions de subhasta han exclòs al cent per cent molts territoris, com és el català, que no se n'està fent ni una, perquè, aquí, fer-ne és totalment no rendible. Per tant, és un debat que..., avui no és el dia, però que sí que s'hauria de tenir.

I res més per part meva.

El president

Moltes gràcies, senyor Pérez. I coincideixo que això és un altre debat, però que, efectivament, és igual d'urgent i necessari. Senyor Escuer, endavant.

Joan Escuer i Solé

Molt bé. Soc l'últim, intentaré ser el més telegràfic i directe possible, a risc també de ser polèmic, eh?

Per contestar això dels usos del Castor. No està dissenyat per a un altre ús. O el fem servir per guardar gas, o malament rai.

La taula, qui la lideraria? Li toca liderar-la al titular de la instal·lació, que en aquest sentit seria l'Estat. O sigui, l'Estat hauria de vehicular el tema.

Negligència professional. El mateix informe del MIT diu que no; diu que no hi ha negligència professional amb els mitjans d'aleshores; amb els mitjans d'ara potser sí, però amb els mitjans d'aleshores, no. De fet, Escal va subcontractar tots els temes sísmics i depressions i tot això a l'Institut Francès del Petroli; és a dir, que si hem d'anar a buscar responsables tècnics directes, hauríem d'anar a França.

Pressions superiors a les aconsellades? Sembla ser que no, per les lectures que hi ha disponibles, malgrat que el senyor Giner diu que sí, eh? Llavors, aquí hi ha un enfrontament tècnic que s'hauria de dilucidar, per exemple, a la taula, no?

Se va injectar més de pressa? Doncs també sembla ser que sí, eh?

Tot això està recolzat per publicacions científiques amb revisió per parells? Algunes coses sí i algunes coses no, com els diré també més endavant.

Com s'ha de fer la taula? Garantint tots els colors de forma independent; és a dir, que tothom pugui dir la seva.

Com s'ha de desmantellar el Castor? Com qualsevol instal·lació de mar d'hidrocarburs, tenint en compte que se n'han de segellar els forats. El que no podem fer és marxar d'allí i que llavors sí que surti el gas, perquè no hem tapat la botella. S'ha de tapar el forat.

Dany físic. En això hi ha un consens científic de que no hi va haver dany físic. És a dir, que una institució com l'IGN, o com l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya, el Departament de Sismologia, diuen que les magnituds van ser les que són i les intensitats van ser les que són. I, per tant, dany físic sismològic –ja ho he dit abans–, no. I això també..., o sigui, està publicat en revistes científiques revisades per parells.

Tecnologia disponible. Era possible conèixer el risc sísmic llavors? L'induït, no. La resposta és aquesta: l'induït, no; no se'n sabia suficient.

El model geològic estava ben fet? No està clar. Hi tornem a ser: hi ha gent que sí i gent que no. Hi ha la posició del senyor Giner, que defensa un model geològic, i la posició d'Escal, que en defensa un altre. Ni l'una ni l'altra està publicada i revisada per parells.

Segell. Segons les lectures, sembla ser que no està trencat, però tampoc està revisat per un comitè científicotècnic, com hauria de ser.

Què cal? Quina informació manca? El que s'ha demanat des del començament des de mitjans científics: una xarxa marina d'estacions submarines que cobreixin tot el sector. Això hauria de funcionar dos anys abans; hauria de registrar dos anys abans de qualsevol actuació a la zona. Si ara volguéssim tornar a injectar el Castor, hauríem de tindre dos anys de lectures d'aquesta mena per a poder comparar la situació d'abans i la de després, eh?

Nexe causal? Sí. O sigui, sí, hi ha nexe entre els terratrèmols i el que va passar; revisat per parells, publicat en revistes científiques de tota mena.

Responia a l'interès públic? A l'estratègic sembla ser que sí, que era una obligació d'Europa, que obligava l'Estat espanyol. Més enllà d'això, ja, també tornem a entrar en temes polèmics.

Podem estar d'acord amb el síndic? En algunes coses, sí; en altres, també ho podríem discutir.

L'auditoria, qui la fa?, qui l'hauria de fer? Bé, doncs, entrariem una mica en el tema de la taula, eh?, de fer-la el més seriosament possible.

Per què no s'ha fet abans, la taula de consens? Doncs, jo també m'ho pregunto, per què no s'ha fet abans. Jo, si hagués depès de mi, l'hagués fet la setmana just després dels terratrèmols. «Escolti, vinguin aquí, seguim i arreglin aquest problema; almenys, com a mínim, els tècnics, no?»

Per tant, i pel tema de si està publicat o no, altra vegada, insistint en el tema de revistes de referència i de revisió per parells, tant la teoria del senyor Giner com la teoria dels senyors d'Escal no estan publicades, eh?; no estan publicades en mitjans científics, *de moment*, perquè, segurament, el senyor Giner voldrà publicar-la, i que la seva teoria sigui validada pel món científic, no?

Els lindars de probabilitats. Lindars de probabilitats: quin nivell de risc volem assumir? Aquesta és la pregunta que has de contestar. I, en aquest tema, hi ha factors sociològics. Si la societat decideix que no es pot permetre un dany com el que han rebut ells, doncs, el llinar és el que és i no es pot permetre. Però això no només és un tema tècnic. Sí que intervenen..., i ja veureu com hi haurà un abans i un després d'això del cas Castor, tardarà menys o tardarà més, però hi haurà un abans i un després.

El tema de si la falla és activa, si la falla no és activa. Doncs, està per veure, la veritat; està per veure quina és, o sigui... I el tema de la seva activitat, doncs, està clar que hi ha hagut una certa activitat. Per tant, hi ha una certa activitat d'aquesta falla. Fins a quin punt representa..., és més perillosa o no? Això, tot això està per veure, eh?

I respecte a la transició energètica, només un apunt també. Com n'ha parlat tot hom, jo també en vull parlar. A les energies alternatives el que és alternatiu és el flux de l'energia. Els materials amb els que aprofitem aquest flux tampoc són renovables; no ho és el liti, per fer les bateries que necessitem; no ho és el neodimi, per fer els imants dels aerogeneradors, ni totes les altres terres rares. Són recursos geològics i són finits. Per tant, hem de tindre en compte que, tot i que parlem d'energies alternatives, també tenen els seus límits. I amb això no estic defensant els hidrocarburs, eh?, sinó que estic anant més enllà.

Això és tot.

El president

Bé, moltes gràcies, senyor Escuer. Veig que els dos geòlegs, en aquest cas, obren un altre debat que és molt apassionant, però avui no ens toca. Però com que estem en el tema Castor, no sé si la resta de grups parlamentaris volen fer una altra ronda de preguntes. No? (*Pausa.*) Doncs moltíssimes gràcies a tots quatre, moltíssimes gràcies a les entitats que representen, i segueixin les següents intervencions del pla.

Si de cas, ens trobaríem, la resta de diputats, doncs, d'aquí a quinze dies, a la mateixa hora, i mirarem si també és a la mateixa sala.

Moltíssimes gràcies.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i sis minuts.